

Om KFMLr/KPMLr

ur tidskriften Fjärde Internationalen

Innehåll

Förord.....	1
KFMLr och ekonomismen	1
Utan en revolutionär teori – ingen revolutionär praktik	1
Den mensjevnikiska uppfattningen om ”taktik som process”	2
För en revolutionär strategi och taktik	4
Svanspolitikerna.....	4
Den revolutionära strategins innehåll	5
”Klasskampen” gör Lenin till socialfascist	7
Utan en revolutionär teori – ingen revolutionär rörelse	11
Är socialdemokratin socialfascistisk?	13
Vart går ... KFML(r)?.....	15
KFMLr:s historiska framväxt.....	15
Innehållet i KFMLr:s ”självkritik”	16
1. Den internationella klasskampen	16
2. Strategi och taktik	17
3. Synen på småbourgeoisin.....	17
4. KFMLr:s ”plakatpolitik”	17
5. ”Demokratin” i KFMLr	17
Karaktären av KFMLr:s ”självkritik”	18
Frågor som saknas i KFMLr:s ”självkritik”	18
Två viktiga frågor för KFMLr:s framtida utveckling	19
Litteraturlista.....	22
(r) som i revisionist	23
Not.....	25
Motsättningarna i KFML(r) skärps	26
Det trotskistiska spöket	26
En splittringsfråga – arbetsplatsarbetet	27
Fackföreningarna – arbetarklassens massorganisationer	28
Röda fackföreningar.....	29
Sätt politiken i centrum	31
Vart går KFML(r)	31
KPML(r), revisionismen och idealismen	33
Kinas utveckling enligt KPMLr	33

Förord

Tidskriften *Fjärde Internationalen* (FI) publicerade en hel del artiklar om den svenska vänstern. Detta dokument innehåller 5 artiklar om "r-arna" som publicerades i FI under åren 1973-81. Ytterligare en artikel som delvis handlar om r-arna, "Vänstern och Kina", finns med i artikelsamlingen "Kina, vänstern, Vietnam & utrikespolitiken".

Fjärde Internationalen 1/73

GT (Göte Kildén):

KFMLr och ekonomismen

Utan en revolutionär teori – ingen revolutionär praktik

Under de senaste tio åren har klasskampens villkor i de imperialistiska staterna helt och hållet förändrats. Det viktigaste resultatet av detta är att det i så gott som alla dessa stater har utvecklats ett avantgarde, utanför de traditionella arbetarpartiernas kontroll. Avantgardets storlek och sociala sammansättning skiftar från land till land, men ett allmänt drag är att de växer sig starkare, om än ojämnt, samtidigt som en första rekrytering av framför allt studerande ungdom följs av ett inflöde av en del unga arbetare.

De politiska styrkeförhållandena inom detta avantgarde varierar från land till land. På grund av att detta brott med de traditionella arbetarpartierna inte var särskilt medvetet, då de ofta skedde endast på ett praktiskt plan, orienterar sig idag en hel del av detta avantgarde tillbaka till de partier som de tidigare gjort ett praktiskt brott med. Detta brott innebar alltså inte alltid en motsvarande teoretisk och politisk klarhet. Något som gäller också för de flesta av de vänstergrupper som radikaliseringen avsått. Åtskilliga grupper inom den yttersta vänstern har stannat inom ramen för en stalinistisk teori och praktik.

Nystalinismen hos vänstergrupperna har gett upphov till svåra problem. Hur ska man avgränsa sig mot de traditionella, Moskva-orienterade kommunistpartierna? Det räcker med att titta på SKP:s nuvarande situation för att förstå detta. Denna organisation har idag huvudsakligen samma politik som VPK. I längden blir det omöjligt att motivera en självständig organisatorisk existens. Varje vettig människa föredrar naturligtvis ett stort parti framför ett litet, om bägge har samma politik.

I sina försök att dra en tydlig gräns mellan den egna politiken och den som representeras av den gamla Kominterntraditionen, har "ml-rörelsen" ofta anknutit till den sektaristisk Komintern-perioden: I Sverige framför allt KFMLr. Det löser dock inga problem. Det viktigaste hindret för en politisk utveckling finns kvar, nämligen avsaknaden av en revolutionär teori. När den yviga radikalismen syns lite närmare, finns det bara kvar en platt ekonomism.

Genomgången av KFMLr:s syn på den revolutionära strategin och taktiken är en del av en nödvändig teoretisk och politisk kamp mot KFMLr. Denna organisation är ett uttryck för den svenska revolutionära rörelsen efterblivenhet. Om den politik som KFMLr representerar skulle bli dominerande inom arbetaravantgardet i ett uppsving i arbetarkampen riskerar avantgardets styrka att ebba ut. Avantgardets möjlighet att få ett fotfäste i bredare lager i arbetarklassen minskar och arbetarkampens uppsving riskerar att duka under för borgarnas motoffensiv i stället för att stegras mot ett revolutionärt maktövertagande.

För att kunna förstå KFMLr:s nuvarande politik är det nödvändigt att kort teckna en organisatorisk och politisk bakgrund.

KFMLs splittring skedde samtidigt som de första mindre grupperna av svenska arbetare gick ut i öppen strejkkamp. En falang – de opportunistiska – inom KFML vek sig omedelbart för dessa för

dessa första smärre klasstrider. Den förmådde inte ge någon som helst ledning för kampen, den ställde sig inte ens denna uppgift. Inga försök gjordes att utveckla kampen eller att *politiskt* försöka ge en förklaring till socialdemokratins och VPKs inställning och agerande. Man gjorde givetvis inte heller några som helst försök att förklara uppkomsten av strejkkommittéer, vilken roll dessa organ kan ha i kampen mot kapitalismen osv.

En annan falang – det blivande KFMLr – uppmärksammade denna opportunist. De insåg att en isolerad facklig kamp inte kunde leda till socialismen utan att den endast kunde bevara de rådande styrkeförhållandena, inte förändra dessa.

Den övervärderade kraftigt de strejker som ägt rum, och trodde att en stor del av arbetarklassen hade blivit revolutionär i kampen. I linje med detta grundlades också ett sekteristiskt förhållningssätt till fackföreningarna och socialdemokratin. En sekteristisk attityd som också fanns hos en liten, men militant och aggressiv del av de unga arbetarna. KFMLr:s politik blev alltså att i många fall underordna sig denna spontana attityd. Något som också fick konsekvenser för utarbetandet av en revolutionär strategi och taktik.

Den mensjevikiska uppfattningen om "taktik som process"

Det gemensamma för sekterismen och opportunisten är kapitulationen för spontana strömningar inom klassen. En kapitulation som innebär att man uppger det kommunistiska programmet och underordnar sig massornas spontana medvetande. Det kommunistiska programmet är objektivt så till vida att det utgår från förhållanden som är oberoende av denna subjektivism. Det är objektivt därför att det grundas på en vetenskaplig analys av konkreta förhållanden, inte vad en del arbetare tycker för tillfället. *Det kommunistiska programmets uppgift är att formulera olika politiska och organisatoriska former, möjliga krav och paroller som förmår medvetandegöra massorna om sig själva som klass.*

Opportunisten och sekterismen överge i stället detta program och delar det i en minimidel och en maximidel. Opportunisten centrerar det mesta av sin verksamhet kring lösryckta och tillfälliga dagskrav. Sekteristerna å sin sida sysslar mest med en mycket grov agitation och propaganda som inte ens utgår från den revolutionära situationens behov.

Men så fort en sekteristisk organisation ska handla tvingas den att föra fram krav *på samma nivå* som opportunisten, vilket oftast innebär platta och isolerade ekonomiska krav.

Den revolutionära kommunismen har alltid, mer eller mindre framgångsrikt, bekämpat denna programmatiska klyvning. Vid sin tredje kongress 1921 slog t.ex den Kommunistiska Internationalen fast följande principer:

”I stället för reformisternas och centrismens minimiprogram sätter den Kommunistiska Internationalen upp kampen för proletariats konkreta behov, för ett *system av krav, som i sin helhet söndermålar bourgeoisins makt*, (vår kursivering) organiserar proletariats och framställer etapperna i kampen för proletariats diktatur och där varje särskilt krav uttrycker ett behov från de breda massornas sida även om dessa massor ännu inte medvetet ställt sig på den proletära diktaturens grund.”

Stalinismens oförmåga att formulera ”ett system av krav som i sin helhet söndermålar bourgeoisins makt” kan teoretiskt klarläggas genom det sätt som den ställer frågan om den revolutionära strategin och taktiken. Om den överhuvud taget ställer den! Begrepps användandet kan skifta från artikel till artikel, från tal till tal. Ibland är taktiken *medlet* och strategin *målet*, ibland är taktiken något *kortsiktigt* strategin något *långsiktigt*. Det kommunistiska programmet förenklas till en rad taktiska resolutioner, strategin blir en fras, ett mål någon gång långt bort i framtiden. På detta sätt blir praktiken helt och hållet utelämnad åt en spontan process, som bara förmår följa efter redan existerande handlingar från proletariats sida. Och detta oavsett om den arbetas fram med hjälp av ett opportunt eller sekteristiskt ordval. Det enda som i verkligheten kommer att skilja t.ex SKP och KFMLr vad gäller kampinriktning blir graden av högljuddhet.

Trots oklarheten om förhållandet mellan strategi och taktik kan man i KFMLr:s skrifter på enstaka

ställen hitta formuleringar som närmar sig en förståelse för problemet. T.ex i *Klasskampen* nr 1-73:

”Småborgarvänstern, som ofta ondgör sig över vår ‘stelhet’, ‘dogmatism’ och ‘ensidighet’ har överhuvud taget inte fattat frågan om strategins och taktikens tillämpning. För dem är allt taktik. De jagar i varje ögonblick efter en för tillfället inbillad eller verklig framgång. Vilket pris de i ett längre perspektiv får betala för denna framgång är för dem likgiltigt av det skälet att de överhuvud taget inte har en långsiktig strävan. För dem är den lilla reformen, den lilla framgången, allt. De har inga taktiska principer för de saknar strategi”.

Här finns det en del korn av förnuft. Artikelförfattaren försöker förstå att taktiken på något sätt skall underordnas strategin Men det blir också allt. I nästa mening är strategin åter bara ett mål. Intet mer. Följderna av detta hittar vi i ett par meningar längre fram i artikeln:

”Revolutionen kommer givetvis i vårt land att utveckla sig under en lång följd av år. Klasstrider kommer att i växande omfattning föregå det direkta upproret. Klasstrider kommer med säkerhet att anta bl.a formen av ekonomisk kamp. I denna kamp kommer arbetarklassen själv att skapa sig organisationsformer som kännetecknas av att de är skapade i kamp mot kapitalismen, mot den etablerade fackföreningsrörelsen och som ett resultat av arbetarnas strävan efter självständiga klassorganisationer”.

Och med detta konstaterande nöjer man sig. För KFMLr blir strategin bara ett mål. Dess innehåll blir på sin höjd att ”arbetarklassen själv kommer att skapa sig organisationsformer”. Hur dessa ser ut vilken funktion de kan ha i den revolutionära situationen, hur de skall centraliseras och länkas med progressiva grupper från andra skikt och klasser osv diskuteras aldrig. Alla andra strategiska frågor än ”organisationsformerna” är också bortskalade.

Denna av en revolutionär strategi kan vi också belägga genom att t.ex se vilka uppgifter som KFMLr ställt sig inför partibildandet. Har de där ställt sig uppgiften att utarbeta ett program för den svenska revolutionen? Ett program som försöker förbinda den dagliga kampen med den revolutionära situationens slutgiltiga anfall på borgarstaten genom ett ”system av krav som i sin helhet söndermålar bourgeoisins makt”? Har KFMLr försökt ställa sig de programmatiska uppgifter som den Kommunistiska Internationalens fjärde kongress (1922) menade var helt nödvändiga?

”I de nationella sektionernas program måste nödvändigheten av kampen för över av motiveras klart och tydligt: reservationerna för förhållandet mellan dessa krav och de konkreta förhållandena i tid och rum måste ovillkorligen formuleras i det allmänna programmet. Den fjärde kongressen uttalar sig lika bestämt mot försöket att framställa införandet av övergångskrav i programmet som opportunist, som mot varje försök att förflacka eller ersätta de grundläggande revolutionära målsättningarna med delkrav”.

Nej, det har inte KFMLr gjort. Som artikelförfattaren i *Klasskampen* sa: För småborgarvänstern är ”allt taktik”! Och något mer har inte heller KFMLr tänkt sig få fram. Inför partibildandet talar man först i en del mindre punkter om nödvändigheten av en veckotidning, bildandet av ett ungdomsförbund osv. Sedan sammanfattas den stora uppgiften i följande textsnitt:

”KFMLr måste sammansvetsas kring en revolutionär taktik (!) byggd på en analys av det svenska klassamhällets säregenheter. Sammanfattade i ett politiskt program i taktiska resolutioner (!) för den revolutionära rörelsen under den nuvarande epoken” (*Proletären* nr 2-72)

Kan det uttryckas mer klart, strategin har vingklippts, och kvar finns endast en räcka taktiska resolutioner. För säkerhets skull skall vi belägga denna mensjevism genom ännu ett citat. Denna gång i ett uttalande av politbyrå i *Klasskampen* nr 1 -73:

”Oss veterligt finns det ingen kommunist som utan att bli utskrattad av hela vänstern har hävdad att det strategiska målet är något annat än socialismen. Taktiken (!) för att nå detta strategiska mål, det är den avgörande proberstenen och skiljelinjen inom vänstern idag, där står den småborgerliga linjen mot den revolutionära, där står folkvännelinjen mot den proletära”.

Naturligtvis hävdar alla kommunister att det strategiska målet är socialismen, men ingen kommunist har någonsin hävdad att det med ett ”politiskt program av taktiska resolutioner” som vi når dit. Det har bara mensjeviker gjort. Kommunister har alltid hävdad att strategin är något mycket mer än ett mål. För detta har de ofta blivit utskrattade och hånade av småborgarvänstern. Vi skall inte skratta ut KFMLr:s politbyrå. Vi kan bara beklaga.

För en revolutionär strategi och taktik

Vad är nu strategi och taktik? Vilket är förhållandet mellan dessa bägge begrepp? Ett av de mer precisa försöken att klarlägga detta gjorde Trotskij i sin kritik av Kominterns sjätte kongress (1928):

”Med begreppet taktik förstås det system av åtgärder som tjänar en enda uppgift eller en enda gren av klasskampen. Revolutionär strategi är å andra sidan ett kombinerat system av handlingar som genom sin förbindelse, karaktär och utveckling måste leda proletariatet till makterövrandet” (*The Third International after Lenin*, Pathfinder 1970)

Strategin måste alltså förstås som något mycket mer än ett mål. Den utgör i själva verket *en plan för erövrandet av makten*, en plan som grundas i en vetenskaplig analys av klasskampen. I denna plan kombineras nödvändiga handlingar för att en revolution skall bli möjlig: ”ett system av krav som i sin helhet söndermålar bourgeoisins makt”. Det är dessa handlingar som kan sägas utgöra grunden i ett kommunistiskt program. Och det är genom dessa handlingars ”förbindelse, karaktär och utveckling” som revolutionen kan bli verklig. Taktiken blir det sätt som kommunisterna försöker utveckla klasskampen i nivå med detta program. Taktiken är alltså underordnad denna strävan. Den är inte en ryckig och spontan process med en egen rörelse och dynamik. Taktiken måste hela tiden förtöjas i en klar strategisk uppfattning, slits den bort från strategin, blir konsekvensen endast en ständig svanspolitik efter proletariatets egna handlingar: ”i denna kamp kommer arbetarklassen själv att skapa sig organisationsformer” ... det kommunistiska partiets uppgift blir då endast att uppmuntra och stödja en sådan utveckling, inte leda, inte vara ett avantgarde. En stor del av Lenins teoretiska arbeten användes till att bekämpa dessa positioner. Flera centrala avsnitt i t.ex ”Vad bör göras” gisslar de svanspolitiker som inte förstått detta, utan gjort som KFMLr och reducerat strategin till en ”taktik som process”:

”Hur mycket enklare är det inte att upprepa det man lärt utantill och , utan att ‘påtvunga’ någon någonting, följa med i varje ‘vändning’ antingen till ekonomismen eller till terrorismen. Rabotjeje Delo generaliserar rentav detta levnadsviisdomen stora bud och beskyller Iskra och Zarja för att ‘sätta upp sitt program mot rörelsen likt en ande som svävar över det formlösa kaos’. Men vari besår då. socialdemokratins uppgift, om inte i att vara en ‘ande’, som inte bara svävar över den spontana rörelsen utan också lyfter denna rörelse i nivå med ‘sitt program’? Den består ju inte i att släpa efter rörelsen – i bästa fall vore detta till ingen nytta för rörelsen och i värsta fall synnerligen skadligt. Men Rabotjeje Delo inte bara följer denna ‘taktik som process’ utan upphöjer den även till princip, så att det egentligen skulle vara rättare att beteckna dess riktning inte som opportunism utan som chvostims (av ordet chvost som är det ryska ordet för svans). Och det måste erkännas att de som fast beslutat att ständigt följa efter rörelsen som dess svan absolut och för alltid är säkrade mot ‘förringandet av det spontana elementet i utvecklingen’ ”.

Svanspolitikerna

Tack vare sin mensjevnikiska teori tvingas KFMLr att följa med i varje spontan utveckling av kampen. Efter varje sväng kan sedan ideologin dränka de tidigare misstagen i ett ordsvall av omtolkningar, utelämnande och lögner. I *Klasskampen* nr 1-73 försöker sig t.ex KFMLr:s politbyrå på att mästra Kurt Wickman och Olav Johansson för deras tid i KFML. Så här storvulet kan orden falla:

”Vad med sysslade KW och OJ under 1970, 71 och 72?. Det är en intressant fråga till dem som nu önskar komma och ‘förbättra’ den revolutionära organisationen”.

Om detta är en intressant fråga (vilket vi betvivlar) så är en ännu mer intressant fråga att ställa naturligtvis denna: varmed sysslade KFMLr:s ledning under åren före 1970? Åren går fort och minnet blir suddigt. De nya medlemmarna i KFMLr känner inte det förflutna. Det som hände före 1970. Låt oss bara en gång minnas vad sådana fräsare som Baude, Tollin, Åkervall, Gross, Lundström, Nyström, Strandberg, Wikner m.fl sysslade med före 1970. Det var då de ansåg att studenterna såväl som arbetarna uteslutande skulle syssla med intressekamp. En politisering av den ekonomiska kampen förklarades för vänstersektarism. Naturliga rådslag hölls om hur trotskisternas prat om att studenterna hade olika klasstillhörighet skulle knäckas. Det var vidare då som parollen om nationell självbestämmanderätt för Sverige var en ”allmän marxist-leninistisk sanning”. Detta

var 1969. Varmed sysslade då dessa herrar under 1968? Jo, då hade ett synsätt som mera påminner om det som de har idag. Ett synsätt som populisterna Ensheimer (numera SKP) lyckades förändra över en natt, nerkommen från Stockholm. Under åren 1968-1973 har KFMLr:s ledning lyckats byta uppfattning tre gånger. Ligger det inte en hel del i vad Lenin säger: ”Hur mycket enklare är det inte att upprepa det som lärt utantill och, utan att ’påtvunga’ någon någonting, följa med i varje ’vändning’ antingen till ekonomismen eller till terrorismen.” Byt ut terrorismen mot sekterism, så har vi fångat KFMLr:s principfasta akademiker i ett nötskal. Med mensjevismen som teoretisk grund kan KFMLr göra alla sina lappkast utan några mer påtagliga svårigheter.

Den revolutionära strategins innehåll

Vilka är då de strategiska axlar som vi som kommunister måste försöka utveckla? För att kunna lyfta den spontana kampen i nivå med de strategiska behoven krävs naturligtvis en förståelse för vilka dessa är. För att kunna omvandla arbetarklassens nuvarande medvetenhet till en revolutionär medvetenhet, måste vi veta vari en sådan består. Det krävs en revolutionär strategi giltig för de imperialistiska staterna. Vi menar att det finns en rik teoribildning om detta i den kommunistiska rörelsens historia samt i världsproletariatets ständiga erfarenheter under hela denna epok. De särskilda förutsättningarna som gäller för klasskampen i Sverige gäller det för den unga kommunistiska rörelsen att försöka bestämma genom ett teoretiskt arbete samt en omfattande praktik.

Vår uppgift som kommunister är alltså att utforma ett konkret övergångsprogram – en serie övergångskrav – som förmår leda proletariatet till krossandet av den borgerliga staten och upprättandet av proletariatets diktatur.

Övergångskraven måste ta sin utgångspunkt i de nuvarande förhållandena och föra kampen vidare – omvandla den – till ett högre stadium. De krav som ställs måste vara genomförbara (inte nödvändigtvis under kapitalismen) och de måste vara krav som endast kan genomföras genom massmobilisering och masskamp. Kraven ställs inte som parlamentariska krav som skall röstas igenom i diverse borgerliga institutioner. De är av sådan art att de inte kan integreras, inte sugas upp av det etablerade samhället. De är krav som strider mot kapitalismens normala sätt att fungera – som gör ”despotiska ingrepp i egendoms rätten” för att låna ett uttryck från Kommunistiska Manifestet.

De krav som vi ställer *idag* – med hänsyn till klasskampens utveckling – är krav som samlas under benämningen *arbetarveto*. Det gäller krav som t.ex. nej till avskedanden, nej till vissa förändringar i arbetets organisering (höjt tempo t.ex.), nej till hälsofarliga arbeten etc.

Kampen för dessa krav utgör en del av kampen för arbetarkontroll över produktionen. Just kampen för arbetarkontroll över produktionen är stommen i den revolutionära strategin, en arbetarkontroll som grundas på arbetarnas klassorgan (idag strejkkommittéer, i morgon fabrikkommittéer och arbetarråd). Att vi sätter kampen för arbetarkontroll i centrum innebär inte att vi idag ställer abstrakta krav på arbetarkontroll över hela samhället eller hela produktionen. Det gäller att ställa krav som alla är *inriktade* på arbetarkontrollen – dvs arbetarnas kontroll över produktionen, finanserna, distributionen, transporterna osv.

Denna kamp syftar till två saker: dels att förbättra arbetarnas ekonomiska, sociala och politiska förhållanden under kapitalismen, dels att konkret ställa frågan om vilken klass som har makten i förgrunden och leda in kampen på sådana spår att det leder till konfrontationer med hela kapitalismen som system och ”skjuter fram” arbetarnas positioner för att till slut radera hela det kapitalistiska systemet.

Kampen för arbetarkontroll påbörjas alltså redan under den icke-revolutionära situationen, men förverkligandet av arbetarkontrollen i allmänhet leder fram till, och kräver en revolutionär situation. Arbetarkontrollen, försvarad av arbetarmilisen, tvingar den ständiga kampen mellan arbete och kapital till ett slutgiltigt avgörande. I en situation av *dubbelmakt*, då arbetarmakt står mot borgarmakt, kan ingen klass utöva sin diktatur över den andra. Dubbelmakten med sin allmänna arbetarkontroll, är ohållbar under en längre period. Antingen måste arbetarna ta makten eller så

måste borgarna slå sönder arbetarnas maktorgan. I denna situation är det nödvändigt med en medvetenhet som i tillräckligt stor utsträckning kan föreslå en centralisering av dessa maktorgan. Som Mandel uttryckt det:

”Störtandet av borgarklassens statsmakt kräver en avsiktlig och centraliserad politiska handling: organiserandet av en socialiserad och planerad ekonomi kräver i sin tur medvetna, klart uttalade sammanhängande åtgärder. Kort sagt, långt ifrån att kunna begränsa sig till en ~isande, elementär och spontan rörelse – vilken naturligtvis är närvarande vid varje folklig revolution, och utan vilken en verklig socialistisk revolution vore otänkbar – utgör den socialistiska revolutionen en samling medvetna omvälvningar (vår kursivering) där den ena följs av den andra och där avsaknaden av en enda länk dömer företaget till nederlag”.

Denna medvetenhet uppstår inte spontant hos arbetarmassorna. Det är endast en politisk kraft – ett kommunistiskt parti – som på den vetenskapliga socialismens grund, kan föreslå och demonstrera denna nödvändiga inriktning.

Det kommunistiska partiets uppgift består just i att sammansmälta socialismen med arbetarrörelsen, att hos klassen utveckla en medvetenhet om de strategiskt nödvändiga handlingarna.

Det kommunistiska partiets uppgift består just i att sammansmälta socialismen med arbetarrörelsen, att hos klassen utveckla en medvetenhet om de strategiskt nödvändiga handlingarna, samt att utarbeta en taktik som på bästa sätt gynnar uppkomsten av en sådan medvetenhet. Utan denna strategiska klarsyn, kan partiets handlingar till och med gå emot proletariatets olika försök att genom en egen erfarenhet försöka lösa dessa problem. De stalinistiska kommunistpartiernas klassarbetspolitik i form av ett stöd åt, eller till och med en egen plats i, den borgerliga regeringstyp som kallas för Folkfront, är just en handling som går emot proletariatets spontana kamp. När Thorez 1936 försvarade Blums regering i Frankrike och manade den franska arbetarklassen att upphöra med sina omfattande fabriksockupationer då gick han och det franska kommunistpartiet borgarnas ärenden. Det gjorde också Stalin genom sina artiklar i Pravda strax efter februarirevolutionen 1917. Där gav han ”kritiskt stöd” åt den provisoriska revolutionära regeringen. Han menade att det ryska proletariatet inte skulle gå längre, den borgerliga revolutionen måste ha sin gång, Ryssland var ännu inte moget för en proletär revolution osv. Det var först efter Lenins hemkomst, samt hans då föreslagna ”Aprilteser” som möjliggjorde en revolutionär kurs från Bolsjevikpartiets sida. Stalins mensjevism slogs undan inte bara med hjälp av Lenins förståelse för teorin om den permanenta revolutionen (Aprilteserna). Minst lika viktigt var att arbetarmassorna i partiets grundorganisationer pressade på för samma uppfattning. Förberedelserna för proletariatets diktatur ställdes på dagordningen.

Den typ av resonemang som bl.a slogs fast i Lenins ”Aprilteser” har förstått den sociala och politiska process som äger rum i en proletär revolution. Bolsjevikpartiet beskyllde t.ex inte mensjevikerna för att vara socialfascister, trots ‘att de satte sig i en borgerlig regering. I stället uppmanade de mensjevikerna att bryta med kadettpartiet. Parollen att ”de tio kapitalistiska ministrarna skulle bort ur regeringen”, fungerade i denna situation som ett övergångskrav. Naturligtvis inte isolerat, utan genom ”sin förbindelse, karaktär och utveckling” tillsammans med en rad andra åtgärder och handlingar: ner med det imperialistiska kriget, jorden åt dem som brukar den, arbetarkontroll över produktionen. En aktiv strävan att formera Röda Gardet inleddes osv. Beroende på den särskilda konjunkturella situationen (vilket socialt och politiskt innehåll som fanns) restes också parollen ”all makt åt arbetarråden”. Denna mycket grova skiss av bolsjevikernas strategiska metod visar på vilket sätt de arbetade för att stegra massornas aktivitet mot ett proletärt maktövertagande. Övergångskraven, i stil med kampen för en arbetarregering, måste föras fram i en situation där de politiska och sociala förhållandena kan ge dem en omedelbar dynamik. Idag är t.ex kampen för frigivande av de politiska fångarna i Saigon samt för borgerligt demokratiska rättigheter i Vietnam övergångskrav. Deras förverkligande skulle rasera marken för Thieu-juntan.

Det är i denna anda som den kommunistiska världsrörelsen har diskuterat den revolutionära strategin. Det är dessa frågor som fick en så framträdande plats i dokumenten från den Kommunis-

tiska Internationalens fyra första kongresser. I Fjärde Internationalens ”Övergångsprogram” från 1938 har en vidareutveckling av dessa teorier gjorts. Låt oss se vad den Kommunistiska Internationalens tredje kongress angav som den revolutionära strategins innehåll:

”Alla konkreta krav som framspringer ur arbetarmassornas ekonomiska mål måste ledas in i den stora kampfåran: arbetarkontroll över produktionen, inte som en plan för den nationella ekonomins byråkrattiska organisation under kapitalismens regim, utan som en kamp mot kapitalismen genom fabriksråden och de revolutionära fackföreningarna”.

Vidare i tes 14 från Röda Fackföreningsinternationalens aktionsprogram samma år:

”Arbetarklassens hela ekonomiska kamp i den närmaste framtiden måste koncentreras kring partiets lösen: ’arbetarkontroll över produktionen’ och denna kontroll måste förverkligas innan regeringen och de härskande klasserna hunnit skapa surrogat för den samma. En förbittrad kamp måste föras mot alla slags försök av de styrande klasserna och reformisterna att upprätta någon slags industriell demokrati i form av arbetargemenskap eller kontrollkommissioner”.

Eller som Radeks analys av arbetarkontrollen till samma kongress:

”Först och främst rör det sig om följande: Man måste försöka inrikta alla strider före höjda löner, för kortare arbetstid, mot arbetslösheten mot *etappmålet: kontroll över produktionen* ... Kontroll över produktionen innebär utbildning i proletära kampmetoder, t.ex genomförandet av *företagsorganisationer* baserade på val, och lokal, områdesvis genomförd kommunikation mellan dem allt efter industrigrupper, i den proletära striden”.

”Klasskampen” gör Lenin till socialfascist

Strategiska begrepp som dubbelmakt, arbetarkontroll, fabrikskommittéer, arbetarregering, arbetarmilis osv finns inte närvarande i KFMLRs revolutionsteori. I grova drag torde organisationen tänka sig en revolution så här: Den ekonomiska krisen blir värre och värre, arbetarmassorna revolutioneras i allt snabbare takt. Socialfascisterna kämpar emot med alla tänkbara medel, men trängs till slut undan av den revolutionära rörelsens banérförare: SKPml! Baude blåser så i hornet. Upproret kan börja. SKPml i ledningen för arbetarklassens självständiga organ (SKUml, SKSml samt en lång rad av sånggrupper och fotbollslag) erövrar statsmakten. Eventuellt ramlar det ner ett arbetarråd från himlen beväpnat till tänderna med granater och kulsprutor ... En enstaka gång kan ett strategiskt begrepp skymta fram i en artikel. Då för att avvisas. I en artikel, i *Klasskampen* nr 6-72 om ”delkraven en del av den revolutionära taktiken” (lägg märke till att delkrav bara hör hemma i en taktik, taktikens förhållande till strategin berörs aldrig) använder författaren ett citat från Kominterns sjätte kongress (1928) för att visa att övergångs krav endast hör hemma i en revolutionär situation:

”Delkrav och delparoller är det absoluta villkoret för en riktig taktik, medan en lista med övergångs paroller är oskiljaktigt sammanbunden med förefintligheten av en revolutionär situation”

Av detta citat drar *Klasskampens* skribent följande slutsats:

”Men hur Lenin och Kommunistiska Internationalen ställde frågan intresserar lika lite våra revisionister, som det intresserade Trotskij eller socialdemokratin. I själva verket är det den reformistiska inställningen till övergångs parollerna, d v s den strukturreformistiska ståndpunkten, en gemensam nämnare för socialfascismen, revisionismen och trotskismen.”

Hur har nu författarna kommit fram till denna slutsats? De tankar som KFMLr för fram har man alltså hämtat från Kominterns sjätte (!) kongress 1928. Hur vore det om KFMLr verkligen intresserade sig för hur Lenin och Kommunistiska Internationalen under de första åren ”ställde frågan”. Mellan den Kommunistiska Internationalens fjärde kongress och den sjätte hade det hunnit gå fyra år. Och mycket hann hända under dessa år. Mer än vad som hände i Göteborg mellan 1968-73! Det program som togs 1928 hade inte ett pennstreck gemensamt med det innehåll som fanns i Kominterns fyra första kongresser.

Vi utvidgar citatet som KFMLr dragit fram ur programmet 1928 för att visa vilken uppfattning man då hade om övergångs kraven:

”När inget *revolutionärt uppsving* förefinnes måste de kommunistiska partierna, utgående från de arbetandes dagsbehov, uppställa *delparoller och delkrav* och förbinda dem med Kommunistiska Internationals huvudmål. Härvid får de kommunistiska partierna inte ställa sådana *övergångsparoller*, som särskilt har till förutsättning tillvaron av en revolutionär situation och som utan den förvandlas till paroller för inväxandet i de kapitalistiska organisationernas system (t.ex parollen om produktionskontroll o.dyl). Delkrav och delparoller är den ovillkorliga förutsättningen för en riktig taktik i allmänhet, medan en rad övergångsparoller oskiljaktligt är bunden med förfintligheten av en revolutionär situation”. (Våra understrykningar)

Förespråkarna för denna uppfattning har alltså inte fattat att övergångskraven just *driver fram* denna revolutionära situation. Den revolutionära situationen kommer inte från himmelen! Det rör sig om en *process* där vår uppgift är att utveckla den och *omforma* den.

Den senare uppfattningen hade också Lenin och Komintern under de första åren. Även i en situation där borgarna stärkte sina positioner menade Komintern att arbetarkontrollen skulle vara partiets lösen., att arbetarkontrollen var den stora kampfåran etc. På den fjärde kongressen lade man också fram en övergångsstrategi och övergångsparoller samtidigt som man sade att den revolutionära rörelsen var på tillbakagång. I ett öppet brev ”Mot kapitalismens världsoffensiv” som riktades bl.a. till Andra och Wienerinternationalerna lade man fram följande kampparoller som ett förslag till grundval för en enhetsfront:

- för proletariats enhetsfront,
- för arbetarkontroll av produktionen,
- för åttatimmarsdagen,
- för proletariats existensminimum,
- för arbetarklassens beväpning och borgarklassens avväpning,
- för förbundna arbetarpartiers regering som medel till kamp för arbetarklassens närmaste intressen.

Några år efteråt förkastade alltså Bucharin och Stalin detta synsätt. Orsakerna hittar vi i tidigare resonemang.

Sovjetbyråkratin var inte längre intresserad av världsrevolutionen, den vare sig ville eller kunde förstå de sociala och politiska processer som äger rum i en revolution. Den finner därför inte heller någon användning för de begrepp som avser att täcka dessa processer. ”Klasskampens” författare har hamnat i en situation där den egna ideologin tvingar in ”teoretikerna” i ett läge där de måste jämställa Lenins och Trotskijs ståndpunkter med ”socialfascismen”.

I *Klasskampen* nr 6-72 kommer man också fram till följande:

”Sakens kärna är ju, att arbetarkontroll över produktionen i det borgerliga samhället på sin höjd kan bli syndikalism, kooperativa företag. Det är ju den förmarxistiska, den utopiska socialismens program. Så ser vi hur parollen om arbetarkontrollen då den ställs avskilt från en revolutionär situation, antingen är blott en reaktionär utopi eller helt sammanfaller med den korporativa företagsdemokratins. Med sådana paroller fostras arbetarna till inskränkt syndikalism eller klassamarbetsanda och avleds från klasskampens väg”.

Vidare, längre fram i texten bekräftas åter att KFMLr reducerar strategin till en ”taktik som process”:

”Då övergångsparollerna rycks loss från den revolutionära taktiken förvandlas de till en kontra-revolutionär strukturreformism”.

Är det inte i stället så att KFMLr avvisat den kommunistiska övergångsstrategin och ryckt loss övergångsparollerna från den revolutionära strategin. Arbetarkontroll över produktionen kan inte bli till syndikalism, inte om vi förstår vilket socialt innehåll detta begrepp står för samt vilka ekonomiska och politiska konsekvenser det får. Arbetarkontroll kan endast bäras upp av en *konstant och självständig* aktivering från arbetarnas sida, en aktivering som med sina demokratiskt valda klassorgan förmår bära upp arbetarkontrollens vetomakt över kapitalismens produktionsvillkor. Finns en sådan aktivering bara på en enskild fabrik, så ska naturligtvis inte arbetarna strunta i att utöva sin makt, också en tillfällig arbetarkontroll har betydelse i så motto att den är skolande. Även

om den isoleras och vittrar ner, så kan dess handling ge ett exempel för tusentals andra proletärer och på det sättet bli betydelsefull i kommande strider. Arbetarkontrollen kommer naturligtvis inte att blomstra upp under en natt, det är bara i KFMLr:s drömvärld som en revolution går till på det sättet. Arbetarkontrollen, fabriksråden, arbetarmilisen osv är handlingar och åtgärder som inte ramlar ner från himmelen. Det är det kommunistiska partiets uppgift att hela tiden skola och förbereda proletariatet för dessa uppgifter. Det är inte heller handlingar och åtgärder som endast har en funktion i den revolutionära situationen. I själva verket är parollen om arbetarkontroll över produktionen så central i den revolutionära strategin därför att den förmår *organisera* proletariatet. Den kan befästa och utvidga en redan existerande aktivering. Arbetarkontrollen är motorn i den socialistiska revolutionen därför att den kan förstås av arbetarna, men inte accepteras av arbetsköparna.

Det är kontrollen med sin mersmak av arbetarstyre som förmår revolutionera arbetarklassen i en omfattning som vare sig Bucharin, "Klasskampen" eller Aftonbladet någonsin förstått. Både stalinister och reformister blir lika häpna varje gång en massdynamik sätts igång utanför de parlamentariska fårorna. De har aldrig lärt sig att ha tilltro till proletariatets revolutionära förmåga. När de ser en uppflammande arbetarstrid, då kommer de att gå emot den, eftersom den inte passar in i schemat. Först borgerlig revolution och sedan en socialistisk sa Stalin, först rösträtt, sedan reformer sa Branting. På sätt och vis har "klasskampen" naturligtvis rätt när man säger att arbetarkontrollen inte är möjlig i ett borgerligt samhälle. Om arbetarkontrollen blir allmän, då råder det dubbelmakt i samhället. Och en dubbelmakt kan inte vara för evigt. Den måste avgöras till en av de stridande huvudklassernas fördel. Nu känner inte "Klasskampens" författare och KFMLr begrepp som dubbelmakt (eller med Lenin dubbelvälde), för dem finns det antingen något i stil med Konsum eller proletariatets diktatur. Dialektiken var inte Bucharins starkaste sida, och hans lärjungar i KFMLr har inte heller lyckats med att tillägna sig den. Därför kommer de inte heller att fatta varför en *allmän* arbetarkontroll måste förbindas med en kamp för en arbetarregering. D v s det sätt på vilket kampen i det enskilda företaget får en politisk dimension. Frågan om statsmakten ställs!

I dagens Sverige existerar inte ens en aktivitet som tillåter en exemplarisk arbetarkontroll. Men redan idag är det en av våra viktigaste uppgifter att agitera och propagera för vad arbetarkontroll är, när den är möjlig och under vilka villkor. Vidare vilken uppgifter den har i en revolutionär situation. Till sist propagerar vi också för vad arbetarstyret kan ge klassen. Vi måste för att vår propaganda skall bli förståelig, anknyta till handlingar som ger åtminstone en föränning om arbetarkontrollens innebörd. Vi menar att detta är möjligt genom att utgå ifrån en del arbetargrupperns vägran att acceptera en del uttryck för de kapitalistiska arbetsvillkoren. Denna vägran har visat på ett försök att stå emot bolagsmakten. Arbetarna har inte i första hand gått hem, utan de har sagt sitt nej, stannat kvar vid maskinerna eller arbetsplatsen och vänta på svar från bolagets företrädare. *Deras vägran har inte i första hand gällt en kam för en större del av produktionsresultatet, utan den har riktat sig mot produktionsvillkoren.*

Vi menar att detta slag av handling är avancerad i relation till klasskampens nuvarande läge. I en situation av ett sådant arbetarveto mot kapitalet, kan agitationen för arbetarkontroll verka just *organiserande*. Den kan förvandla det tillfälliga och spontana vetot till en kontinuerlig arbetarkontroll, som *till sist* kan komma att gälla hela produktionen. I denna förvandling är det aktiveringen och dess organisering som utgör den kvalitativa skillnaden mellan en vanlig vägran och arbetarkontroll. Arbetarkontrollen tillåter ett ständigt arbetarveto. I Sverige har arbetarklassen främst en egen erfarenhet av självständiga och demokratiska klassorgan genom strejkkommittéerna! Det är den typ av aktivitet, som funnits på stormöten och i strejkkommittéer, som skulle kunna bära upp en arbetarkontroll. Strejkkommittéerna pekar också på en möjlighet att tillvarata en mobilisering även efter själva kampuppsvinget. Om en stor mängd arbetare vill fortsätta med den typ av aktivitet som ägde rum under strejken kan man upprätta s.k *kontrollkommittéer*, organ som får till uppgift att kontrollera att arbetsköparna tillgodoser de krav som de strejkande för. Det är viktigt att understryka vikten av dessa organ understöds av en mobilisering hos klassen, annars riskerar de att

integreras i de reformistiska apparaterna.

Under förutsättning att denna typ av mobilisering finns kan kampen gå vidare. Vi har förmått lyfta den spontana kampen i nivå med ett strategiskt behov. Vi försöker också hela tiden tillföra arbetaravantgardet en medvetenhet om vilken typ av funktion detta slags organ kan ha i revolutionen. Att det är med dessa organs centralisering, försvarad av arbetarmilisen (strejkvaktens utvidgning) som arbetarna kan skaffa sig den makt som duger till att slå sönder borgarstaten. Vi försöker också visa hur småbourgeoisins progressiva flygel kan knytas upp till dessa organ genom stödkommittéer osv. Inte minst viktigt är det till sist att inför proletariatet slå fast att det är dessa klassorgan, som är ryggraden i den arbetarstat vi kämpar för. Det kommunistiska partiet tävlar med andra politiska strömningar inom proletariatet inom ramen för dessa organ. D v s inom ramen för proletariatets diktatur. Det kommunistiska partiet sätter sig inte på klassen, utan det försöker vinna de arbetande massorna i en öppen politisk strid inom arbetarrörelsen. Vi menar att detta är de kanske viktigaste frågorna att propagera för idag. Det är på detta sätt som ”alla konkreta krav som framspringer ur arbetarmassornas ekonomiska nöd, måste ledas in i den stora kampfåran: *arbetarnas kontroll över produktionen*”. Som utgångspunkt för vår propaganda tar vi alltså arbetarklassens egna erfarenheter (vägran att acceptera kapitalismens arbetsvillkor, uppkomsten av strejkkommittéer) och försöker popularisera denna inriktning för hela arbetarklassen. Vidare försöker vi visa hur dessa kampformer, kamporgan och kampkrav kan leda vidare mot den proletära revolutionen! Vi försöker inte förtvivlat kasta ut en massa strejksugna studenter i produktionen för att dra igång vare sig vilda strejker eller arbetarkontroll. Vi utgår från klassens nuvarande medvetenhet och försöker utveckla den med hjälp av klassens egen avancerade erfarenhet. Om en situation tillåter en vild strejk eller (!) ett försök till arbetarkontroll, då ställer vi *alternativet*.

Vi försöker erbjuda ett ledarskap. Vi säger inte att vi är det. Vi försöker vinna arbetare politiskt, inte genom en uppblåst ideologi om att vi idag skulle vara ”den revolutionära rörelsens banerförare” eller att vi har studenter på så och så många industrier. KFMLr:s verklighet är erbarmlig. Organisationen arbetar medvetet med teorin ”om den självuppfyllande profetian”. Om man säger sig vara något, så kanske andra tror att man är det, och så kan man bli det. Förvisso tror vi på en organisationspatriotism, vi är stolta över vår obefläckade fana, men en helt annan sak är den organisationsegoism som KFMLr representerar vilken enbart förhindrar ett verkligt politiskt inflytande. På de arbetsplatser där man har medlemmar är dessa ofta socialt och politiskt isolerade. Vår strävan är att erbjuda ett *alternativ* till socialdemokratins integrationsmanövrer. Vare sig det gäller arbetslösheten, arbetsmiljön eller företagsdemokratien. Vår inriktning tillåter ett alternativ där arbetarkontrollen blir den centrala utgångspunkten. Inte ett abstrakt tal om proletariatets diktatur fjärrmat från den nuvarande medvetenheten! Vår taktik rättar sig efter denna inriktning, den är inte tillfälliga påhitt som kan ranta iväg vart som helst, utan ett medvetet försök att lyft arbetarklassens nuvarande kamp i nivå med de nödvändiga strategiska behoven.

KFMLr har inte någon sådan strategi. Endast en del förvirrade och ideologiska fraser. Detta faktum gör att KFMLr endast kan distansera opportunisten (VPK, SKP och MLK) genom att vara mer militanta ekonomister, genom att skräna högre. Ett sätt på vilket den dagliga kampen förbinds med kampen för ett nytt samhälle blir genom en paroll, en fras. Sedan hjälper det inte hur fint *Proletären* försöker övertyga läsarna om det överlägsna i detta tillvägagångssätt:

”Leve de vilda strejkerna.... på det mest intima sätt måste denna paroll sammanlänkas med en annan om segrarna som arbetarklassen kan få i den ekonomiska kampen skall vara av bestående värde”.

Vilken paroll är det som är så smidig? Jo:

”Framåt mot den socialistiska revolutionen!”

Plattheten lägrar sig över *Proletären*. Den förbindelse som skulle vara så smidig hittar inte redaktörerna hos vare sig Bucharin eller Stalin. De skulle kunna hitta den i Fjärde Internationalens ”Övergångsprogram” eller i dokumenten från Kominterns fyra första kongresser!

Utan en revolutionär teori – ingen revolutionär rörelse

I frånvaron av en revolutionär teori blir KFMLr:s praktik en vanlig platt ekonomism i kombination med en revolutionär fraseologi. Över denna idioti råder dessutom en extrem politisk naivitet hämtad från stalinismens tredje period. Vi ska exemplifiera detta genom att granska strejken på Arendal. Ty det är i den öppna klasskampen som KFMLr:s svagheter blottas, det är då som avsaknaden av en revolutionär teori kommer upp till ytan och kan beskådas av var och en. Den kunde vara enbart ett löje, tyvärr drar den med sig smärre grupper av unga arbetare, och då blir den en tragedi. Något som vi måste bekämpa!

Ur politisk synvinkel var Arendal ett experimentfält för socialdemokratien. I takt med den kapitalistiska ekonomins kris tvingas socialdemokratien att söka efter formler som gör att den kan fortsätta med sitt regeringsinnehav, något som är möjligt endast med hjälp av en bibehållen politisk och ideologisk kontroll av arbetarmassorna. Det var här som de mest avancerade formerna av samrådsjippon regisserades, det var här som så stora satsningar på arbetsmiljön skulle göras. Till sist så var det också här som arbetarna skulle få en revolutionerande omläggning av löneformerna. Dessa frågor var (och är) ytterst betydelsefulla delar i den socialdemokratiska strategin för att binda arbetarklassens till reformismen. Det är dessa frågor som ska bära fram socialdemokratien under valet -73 samt under nästa avtalsrörelse. I fackförbundspress och i all annan sossepress lyfts de fram med feta rubriker. Den fackliga byråkratin skolas i kurser om innebörden i de olika utspelen, osv. Socialdemokratins samråd, dess arbetsmiljöprojekt och månadslöner har ett innehåll som kan godtas av arbetsköparna, om än efter en del gnäll och gny. Alla dessa förslag och utredningar syftar inte till att mobilisera och organisera arbetarklassen för en kamp mot kapitalismen. Tvärtom så syftar de till att avvärja en sådan. Varje reform är beskuren av kapitalets villkor, av ett ansvars-tagande för produktionen osv. De avser att skapa illusioner hos arbetarna. Vi kan inte bemöta dessa integrationsmanövrer genom att bara ta avstånd ifrån dem. En del av förslagen innehåller också begränsade, om än kortsiktiga, fördelar för arbetarklassen. Vi måste lägga fram ett alternativ! Och detta alternativ kan inte bara bestå i att vi säger att kampen för socialismen är den enda vägen till en varaktig förbättring för arbetarna. Då missar vi möjligheten att framstå som ett trovärdigt alternativ. I stället måste vi utgå från arbetarmassornas nuvarande medvetenhet. Vi menar att detta är möjligt genom att kontra socialdemokratins utspel med en kamp för arbetarveto och arbetarkontroll.

Vi måste bemöta de diskussioner om t.ex arbetsmiljö och samråd som socialdemokratien dragit igång. De olika löne-reformerna kan vi möta med ett krav på en garanterad månadslön utan lönesänkningar. Den garanterade månadslönen har många förtjänster, den minskar klassens splittring, vidare är den en bra utgångspunkt för en arbetarkontroll över de egna arbetsvillkoren. Med en garanterad månadslön i ryggen är det naturligtvis lättare att gå i kamp för en kontroll över t.ex arbetstakten.

KFMLr hade naturligtvis inte förstått ett dyft om vilken politisk och ideologisk betydelse socialdemokraternas reformförslag har. De hade inte förstått att en stor del av arbetarna på Arendal framför allt de som kommit upp i åren, såg fram emot månadslönen med stora förväntningar. KFMLr:s sekterism innebär i praktiken att förhållandet mellan reformisterna och arbetarna alltid tolkas så att arbetarna insett reformismens förräderi:

”arbetarmassornas erfarenheter av 40 års förräderi från arbetarbyråkratins sida har gradvis frantagit arbetarna tilltron till fackets vilja och förmåga att tjäna arbetarklassens intressen” (*Klasskampen* nr 1-73)

KFMLr såg inte hur nödvändigt det var att möta socialdemokratins utspel. I stället för att tillvarata de möjligheter som fanns till en politisering, förföll organisationen till en snäv ekonomism. På Arendal kunde därför KFMLr gå ut med ett flygblad som hade parollen: ”nej till månadslön – nej till lönesänkningar”. Så småningom ställde KFMLr parollen ”nej till lönesänkningar – nej till meritvärderingen”, en paroll som var något bättre än den förra men som uttrycker en snäv syn på lönekampen. Det gäller enbart storleken inte *formen*.

Innebörden i dessa paroller var att man avstod från att utmana reformismen. Fackbyråkratin kunde lätt isolera KFMLr. I ett klubbflygblad hittar vi t.ex följande skickliga formulering:

”Extremisterna vill att du skall delta i vild strejk – mot månadslön. En sådan strejk skulle äventyra din fortsatta framtid”.

Vidare vädjade flygbladet om solidaritet med de äldre samt lovade att månadslönen skulle finslipas. KFMLr var bortdribblat. Det var här som strejknederlaget grundlades. Organisationen kunde utmålans som en grupp studenter som tagit sig in på varvet för att bekämpa månadslönen. Allt detta kunde undvikits om KFMLr i stället tagit kamp för en *Garanterad månadslön utan lönesänkningar och påkopplad meritvärdering!*

Ekonomismen försöker man försvara i en artikel i *Proletären* nr 38-72. I ingressen slog man först fast följande:

”För att dölja detta förhållande att arbetarna säljer sig som vara och öka utsugningen har kapitalisterna i alla tider manipulerat med formen för priset på vara – lönen”.

Av detta dras sedan följande slutsats:

”Alla erfarenheter av sossarnas och kapitalisternas senaste lönedpressningsoffensiv mot arbetarklassen visar att formerna för lönens utbetalande är oväsentlig. Så länge kapitalismen består är det om lönens storlek kampen ska stå”.

Först säger *Proletären* att löneformen tjänar ett syfte, nämligen att dölja för arbetarna att de säljer sig som en vara. Vidare döljer också löneformen en ökad utsugning. Sedan säger man att löneformen är oväsentlig! Vi tror tvärtom, kampen för en garanterad månadslön är enande, den ger klassen ett gemensamt mål, den ökar möjligheterna för att den inbördes splittringen ska minska. Om en arbetargrupp lyckas tilltvinga sig en garanterad månadslön, så innebär ju detta att kapitalismens utsugningsmekanismer till en viss del lättare kan avslöjas. Och inte bara kapitalismen kan avslöjas, också reformismen kommer att ställas mot väggen, eftersom den aldrig på något mer omfattande och stridbart sätt kommer att vara för denna lönereform. Reformismen är för månadslön med påkopplad arbetsvärdering!

KFMLr:s ekonomism lade alltså grunden till att strejken på Arendal endast omfattade en minoritet av arbetarna, och då främst de yngre. De stora arbetargrupperna stöttes bort från de kampberedda genom att strejken inte blev till en kamp för en garanterad månadslön! Exemplet illustrerar på vilket sätt KFMLr underordnar och anpassar sin politik efter en liten och militant del av de yngre arbetarna. KFMLrs metod att politisera strejken förvärrade också detta första misstag. Man tror att medvetenheten tillförs arbetarna genom slagord och flygblad. Arbetarnas illusioner om facket tros kunna övervinnas om KFMLr *tar om* för arbetarna att facket är odugligt. Oavbrutet uppmanade organisationen arbetarna att ställa facket åt sidan. Socialdemokraterna förklarades vara socialfascister! På detta sätt trodde KFMLr att arbetarna skulle undandras reformismens inflytande. Ekonomisk strejkkamp tillsammans med avslöjande propaganda. Så är nu inte fallet. Den taktik som kommunisterna måste använda sig av för att besegra reformismen måste utgå från leninismen. Arbetarmassornas medvetenhet kan höjas endast genom en egen erfarenhet i kombination med en kommunistisk propaganda. Vad det gäller illusionerna om facket, så får vår tes till konsekvens att massan av arbetare endast kan förstå fackets funktion genom en egen erfarenhet av detta. Inte genom att någon talar om det för dem. Inte ens om man kör in med en högtalarbil och skrånar av bara tusan. På Arendal hade ett konsekvent och tålmodigt arbete, centrerat kring kravet på garanterad månadslön utan meritvärdering och lönesänkningar, kunnat avslöja fackbyråkratins ovilja att ta kamp för arbetarnas intressen. Detta på så sätt att arbetarna gång på gång ställt facket mot väggen inför öppna stormöten. För eller emot meritvärdering. För eller emot våra krav. Genom denna metod hade stora arbetargrupper förstått vems ärenden fackbyråkraterna gick, vidare hade också hela raden av socialdemokratiska utspel kunnat rullas upp, kampen hade blivit politiserad. Ungefär på detta sätt byggdes t.ex styrkeförhållandena upp, Gruvstrejken var inte en blix från en klar himmel, den hade föregåtts av *stora* fackmöten där arbetarnas illusioner hade klätts av just genom en egen erfarenhet. KFMLrs metod är idealistisk, den tror att massan kan vinnas blott och bart genom simpel strejkagitation.

Bildandet av en s k förberedande strejkkommitté var lika skevt. Denna innehöll nämligen inte de kvaliteter som gör en strejkkommitté till ett så överlägset vapen nämligen att de är valda av en arbetarmajoritet. Den förberedande strejkkommittén uppfattades som ett KFMLr-organ, inte som ett klassorgan. Tanken på strejkkommittéer diskrediterades. Den förberedande strejkkommittén var ett avantgardistiskt organ, inte ett massorgan, och skulle därför kallas för något annat (t.ex kampkommitté) och också haft en annan funktion än att tala i klassens namn.

Är socialdemokratin socialfascistisk?

Under Arendalsstrejken visade sig KFMLr alltså vara ekonomister. Man valde att driva strikt ekonomiska krav. Vidare valde man fel kampform och därför också fel typ av organisering. Till detta skall läggas den galna synen på socialdemokratin. Begreppet "socialfascism" är plockat från Kominterns tredje period (1928-34) I fallet Arendal blev verkningarna inte avgörande, men under den period som KFMLr hämtar mycket av sin inspiration från blev verkningarna av den sekteristiska politiken katastrofala. Den tyska arbetarklassen krossades av fascismen! Det är först nu som den europeiska arbetarklassen börjat hämta sig från nederlaget. KFMLr har inget lärt av historien! Skall mj gå i samma fälla?

Etiketten "socialfascism" är helt missvisande. Socialdemokratins förhållande till arbetarklassen är beroende av eftergifter för en del arbetarkrav (även om dessa eftergifter alltid hålls inom de kapitalistiska ramarna), om dessa eftergifter inte görs, blir möjligheterna för reformisterna att kontrollera arbetarmassorna mycket liten. Socialdemokratin använder sig här också av taktiken *att ge efter för krav*, t.ex lönehöjningar, som sedan tas igen på annat sätt. Kapitalet å sin sida accepterar och använder sig av socialdemokratin så länge som den kan erbjuda en "lugn arbetsmarknad". Om socialdemokratin mister greppet över arbetarmassan, då mister också kapitalet intresset för socialdemokratin. Det är dessa, socialdemokratins dubbla lojaliteter, som vi måste utgå ifrån när vi arbetar fram en taktik för att ta ifrån dem ledarskapet över arbetarklassen!

Fascismen står för något helt annat. Det är den statstyp, som kapitalismens använder sig av när reformismen misslyckats att klavbinda arbetarnas aktivitet. Däremellan kan man också pröva en regeringstyp i stil med den som Heath-regimen utgör, eller sådan som de Gaulle försökte sig på. Fascismen bygger på en mobilisering av småborgerliga skikt och syftar att slå sönder alla arbetarorganisationer, även de reformistiska fackföreningarna. Socialdemokratin är inte intresserad av att det uppstår en fascistisk rörelse, lika lite som den trivs tillsammans med kommunister. För under fascismen behövs ingen klassamarbetspolitik, då härskar ett öppet klassherravälde.

Begreppet "socialfascism" är endast emotionellt strunt. I försöken att nå den socialdemokratiskt dominerade eller kontrollerade delen av arbetarklassen (d v s den överväldigande majoriteten) fungerar det som ett effektivt ideologiskt hinder. För kommunister kan inte begrepp och analyser göras beroende av moraliteter. För oss är reformism ett tillräckligt starkt skällsord! På Arendal fick KFMLr:s analys av socialdemokratin mycket svåra konsekvenser. Till alla de övriga hindren lades också till sist denna barlast. En av strejkledarna från KFMLr hette Christer Ternerud, vi kan få en aning om hans förmåga att analysera socialdemokratin genom att se hur han "analyserade" gruvstrejken i England. I *Proletären* nr 2-72 skrev han så här:

"Att det just är en sådan traditionell socialdemokratiskt ledd nederlagsstrejk råder det ingen tvekan om. Inflationen i Storbritannien galopperar iväg, arbetslösheten breder ut sig kollagren är upplagda för att räcka nio veckor. Att i ett sådant läge utlysa en storstrejk som måste vara flera månader (!) kan ingen annan än provokatörer och kapitalistfårare göra... ett gott stöd för att kunna lyckas i sitt uppsåt att medels nederlagsstrejk knäcka den brittiska arbetarklassens kampvilja har sossarna haft i de småborgerliga

vänstergrupperna, främst trotskister, som enligt rapporter bland arbetarna utsått illusioner om att facket skall göras till en kamporganisation....”

Hur gick det nu med provokationsstrejken? Låt oss se vad CT har att säga nästa vecka i *Proletären* nr 3-72:

”De brittiska gruvarbetarna har genom sin militanta kamp mot strejkbryteriet och genom sin sammanhållning mot regeringens hot om att sätta in militär mot den för att bryta strejken stått emot regeringens och kapitalets lönenedsänkningsoffensiv”.

Gruvstrejken blev alltså en helt lysande seger för hela den brittiska arbetarklassen. *Proletärens* vettlösa analys korrigeras veckan efter utan någon som helst kommentar. Vi kan dessutom upplysa ”varvsarbetaren” och f.d kårtidningsredaktören Ternerud om vad det var som våra brittiska kamrater utsådde bland arbetarna. De uppmanade till en demokratisk organisering, som motsvarade kampens behov, de uppmanade arbetarklassen genom propaganda och egna handlingar om nödvändigheten av att blockera kollagren. På ett universitet tog t.ex våra kamrater initiativ till en solidaritetsockupation. Gruvarbetarna kom dit och kunde genom detta initiativ utnyttja det borgerliga universitetets resurser till en tribun för sin klasspropaganda. På så sätt försökte vi ta vid där reformisterna inte var beredda att gå längre. Vad skulle KFMLr ha gjort? Kanske som vid hysrestrejken i Umeå? ”Gå tillbaka, detta leder bara till nederlag. Socialfascisterna förråder er. Organisera er i stället i KFMLr, den revolutionära rörelsens banerförare...”

Till sist. När strejken på Arendal hade slutat i ett fiasko. När KFMLr hade sprungit bort från det stormöte som dess medlemmar själva hade kallat till, helt och hållet gripna av sin egen och unga arbetares spontanism, då kom avskedanden! Flera strejkdeltagare avskedades. Vad gjorde KFMLr då? Togs det ett enhetsinitiativ för att på så sätt kunna bygga upp styrkeförhållanden som kunde ha tvingat arbetsköparna till en reträtt. Nej, sekterismen fick här sitt sista krampaktiga uttryck. KFMLr ensamt, med sin begränsade och isolerade styrka, skulle tvinga tillbaka de avskedande. Det totala nederlaget var ett faktum. Socialdemokratins taktik hade gått vägen. Den stora arbetarmassan var integrerad genom de olika utspelen om månadslön, arbetsmiljö osv. De kampberedda arbetarna var utstötta och avskurna från sin sociala och politiska bas. Integration och repression. KFMLr hade gått i fällan!

Martin Fahlgren:

Vart går ... KFML(r)?

Under det senaste halvåret har KFMLr genomgått en inre kris, med en växande opposition mot den av organisationen förda politiken. Vid ett CK-möte den 15-17 februari resulterade detta i ommöbleringar i ledningen och i antagandet av en resolution, där den förda politiken stämplas som "inskränkt, odialektisk och vänsteropportunistisk".

För de flesta inom KFMLr och dess biorganisationer kommer nog den senaste utvecklingen som en befrielse, ty vänsteropportunisten hade under det senaste året tagit sig allt mer sjukliga former. Om detta skriver KFMLr:s CK självt: "Denna sekterism har särskilt under hösten 1973 blommat ut till en allvarlig fara för förbundets fortbestånd".

I och med den helomvändning man nu gjort, torde denna fara vara *tillfälligt* uppbromsad. Hur det kommer att sluta är dock för tidigt att avgöra. Däremot är det möjligt att peka på en del tendenser i r:s "självkritik" och därav dra en del slutsatser om vart organisationen är på väg.

Men innan vi går in på detta problem, ska vi kortfattat peka på några viktiga aspekter av KFMLr:s uppkomst och framväxt.

KFMLr:s historiska framväxt

KFMLr bildades 1970 som en reaktion mot den alltmer uttalade högeropportunisten hos det gamla KFML. En stor del av r:s första period bestod i att man försökte "göra upp med" populismen och ekonomismen hos det gamla KFML. I detta arbete sökte man sig tillbaka till "klassikerna" och särskilt Lenins kritik av ekonomismen i Ryssland.

Men brytningen gick aldrig till grunden. Man lyckades inte göra sig av med den gamla mao-stalinistiska barlasten från det gamla KFML. I stället formulerades KFMLr:s politik i första hand som enbart en antites till KFML:s. Sade KFML en sak, så sade KFMLr tvärtom. Då KFML sökte sin inspiration i Kominterns folkfrontsperiod (1934-39), då sökte r sin i Kominterns sekteristiska "tredje period" (1928-34). Resultatet blev att KFMLr ramlade från en högeropportunistisk till en vänsteropportunistisk position.¹

Rent ideologiskt fungerade r's hållning i början effektivt, eftersom det underlättade problemet med att avgränsa sig från den övriga vänstern och i synnerhet KFML. Men samtidigt innebar det att man tvingades in i allt mer vänsteropportunistiska ståndpunkter och dessutom – vilket är viktigt – kom i en allt mer uppenbar motsättning till maoismen och den kinesiska stats- och partiledningen.

¹ Vi har i detta avsnitt beskrivit KFMLr:s framväxt utifrån motsättningarna till det gamla KFML. Detta förklarar givetvis inte alla särdrag hos KFMLr. Uppkomsten av KFMLr och organisationens politik, liksom den relativa styrka som KFMLr uppnått i den svenska vänstern (jämfört med liknande tendenser i det övriga Europa) är givetvis beroende av en hel rad faktorer av social och politisk natur. Låt oss ta några exempel:

KFMLr:s fixering vid den vilda strejken är förståelig enbart om man drar sig till minnes den stora strejkvågen kring 1970, då KFMLr bildades. Dessutom spelar den svenska fackföreningsrörelsens struktur och socialdemokratin stora grepp över densamma en stor roll för uppkomsten av stämningar att det enda som egentligen spelar någon roll är kamp utanför fackföreningarna i form av vilda strejker. R:s fixering av den vilda strejken är egentligen en eftergift för sponstana stämningar hos en del av de mer militanta arbetarna. Stämningar som mer är uttryck för otålighet än politisk medvetenhet.

Ett annat karaktäristiskt drag i KFMLr:s teoribildning är "socialfascism"-teorin. Att den fick så stor plats i r:s föreställningsvärld måste förklaras utifrån den svenska socialdemokratin roll i det svenska samhället. Den svenska socialdemokratin är unik i Europa. Det finns inget annat land där socialdemokratin haft ett sådant grepp över arbetarrörelsen och fackföreningsrörelsen. Dessutom – vilket är mycket viktigt – är socialdemokratin i Sverige unik när det gäller att sitta vid regeringsmakten. Den svenska socialdemokratin har suttit i regeringsställning i över 40 år! Inför ett sådant fenomen är det inte underligt att teorin om "socialfascism" får en viss genomslagskraft. I länder där socialdemokratin spelat mindre roll har också sådana teorier fått betydligt mindre anslutning.

Det sistnämnda orsakade att KFMLr hamnade i en alltmer ohållbar situation och utgjorde en grund för uppkomsten av opposition inom förbundet.

Motsättningen mellan å ena sidan maoismen och KKP:s politik och å andra sidan r:s politik var den ena källan till oppositionen i KFMLr. De oppositionella önskade helt enkelt bättre anpassa KFMLr:s politik till den kinesiska.

Den andra källan till oppositionen står att söka i de svårigheter som KFMLr:s kader på arbetsplatser och annorstädes hade att möta då de ställdes inför konkreta problem. KFMLr:s sekterism och vänsteropportunistik innebar att r:arna lämnades utan verklig vägledning i sitt politiska arbete. I stället dömdes de till en ofruktbar sektexistens utan möjligheter att kunna påverka omgivningen på ett fruktbart sätt. Detta utgjorde en grund till en opposition som önskade avlägsna de värsta uttrycken för sekterismen och ”plakatpolitiken” i r:s praktik.

KFMLr:s kursändring innebär att oppositionen segrat i dessa två frågor.

Innehållet i KFMLr:s ”självkritik”

I detta avsnitt ska vi kort kommentera några av de punkter där r:s CK anser att den tidigare politiken varit ”sektarisk och vänsteropportunistisk”. Men innan vi granskar självkritiken ska vi göra en randanmärkning: KFMLr stämplar nu sina tidigare ”avvikelser” som trotskistiska eller halvtrotskyistiska! Vi känner oss inte alls träffade. Förut hette det att trotskismen var en ”vänstersocialdemokratisk avvikelse”, d v s en högeravvikelse. Nu är plötsligt KFMLr:s egna vänsteristiska överslag trotskistiska, dvs trotskismen är en vänsteravvikelse. Pendeln har svängt över. Är det inte löjligt att stämpla alla ”avvikelser” som trotskistiska oavsett om de är höger eller vänster! Ännu absurdare blir det i detta fall, eftersom RMF i varje fråga som KFMLr nu gör självkritik på har *bekämpat* r:s vänsteropportunistik (se t ex litteraturlistan i slutet av artikeln.) Inte nog med det: Vi har också visat på *positiva* alternativ till r:s politik, något som KFMLr i sin självkritik inte lyckats med.²

I vilka frågor är det då KFMLr:s CK anser att man felat? Låt oss ta några exempel. Vi utgår från den ovan nämnda CK-resolutionen från den 15-17 februari.

1. Den internationella klasskampen

CK-resolutionen slår fast att den kommunistiska politiken ”aldrig kan resas enbart nationellt, utan måste resas i perspektivet av klasskampen i världsmåttstock”, och att detta ”internationella perspektiv har helt saknats i KFMLr:s taktikdiskussion”.

Av detta i och för sig riktiga påpekande (som nästan ordagrant skulle kunna vara hämtat ur exempelvis RMF:s broschyr om KFMLr), drar man tyvärr felaktiga slutsatser.

Den viktigaste man dragit är att KFMLr bättre måste följa de politiska vindarna från Peking, dvs anpassa sig till Kinas utrikespolitik. Vi kan således emotse sida upp och sida ner i KFMLr:s alster om ”de två supermakterna” (dvs Sovjet och USA, särskilt Sovjet) som alla folks huvudfiender och därmed tillhörande resonemang.

Denna anpassning till maoismen innebär för KFMLr:s del ett steg bakåt. Man lämnar nämligen leninismen på en viktig punkt, dvs att den verkliga ”huvudfienden” är borgarklassen i det egna landet och att de viktigaste motsättningarna inte går mellan nationer utan mellan klasser. Resultatet kommer att bli att KFMLr kommer att stödja borgerliga regimer och t o m regimer av fascistisk typ över hela världen, bara av den anledningen att KKP säger att dessa länder ”kämpar för sin

² Orsaken till att KFMLr:s CK plockar in fraser om trotskismen är givetvis att man vill förhindra medlemmarna att tränga djupare in i frågeställningarna. Man vill bygga upp en ideologisk blockering gentemot trotskismen. Man vill undvika att kadern börjar söka svaren på frågorna utanför de stalinistiska ramar som CK ställt upp.

Därför är också gliringarna åt trotskismen ett uttryck för r-ledningens ovilja att verkligen gå till grunden med problemen. Alla sådana försök att förhindra en leninistisk utveckling är givetvis på sikt dömda att misslyckas. Trotskismen är leninismen i vår tid och det fordras mer än stalinistiska lögnar för att stoppa de ärliga revolutionärernas utveckling mot leninistiska ståndpunkter. Därför är också framtiden för vår del ljus.

nationella självständighet gentemot supermakterna”.

Förutom den mer principiella deklARATIONEN om att man bättre ska inrätta sin politik efter den kinesiska utrikespolitiken innehåller CK-resolutionen en uppräknning av fall där KFMLr intagit felaktiga ståndpunkter i internationella klasskampsfrågor. Exempelvis slår man fast att KFMLr intagit en felaktig hållning till Allende i Chile, en ”odialektisk och otaktisk hållning” till DFFG och Svensk-kinesiska Föreningen och att man gjort ”en ensidig värdering av den svenska regeringens Vietnampolitik”.

Däremot ges inga fingervisningar om hur KFMLr nu anser att frågorna ska behandlas, inte heller ges någon *konkret* beskrivning på vilket sätt man anser den tidigare linjen felaktig.

Slutsatsen man kan dra av detta är att vägen nu ligger öppen för vilka högersvingar som helst i dessa frågor.

2. Strategi och taktik

Resolutionen erkänner att CK ”satt likhetstecken mellan strategi och taktik” och att detta gett upphov till en sektaristisk politik som avhänt förbundet möjlighet till taktiskt agerande. Men i och med detta konstaterande slutar också klarsynen. Någon förståelse för den revolutionära strategins innehåll och roll, det har man inte lyckats prestera. Därför står man i dag lika mycket utan en revolutionär strategi eller ens elementen till denna, som man gjorde för några månader sedan.

3. Synen på småbourgeoisin

Resolutionen erkänner att KFMLr haft en ”odialektisk och ytlig syn på småbourgeoisin” och att den tidigare linjen inte haft ”något stöd hos marxismens klassiker, som tvärtom framställer den som en vacklande mellanklass även under imperialismen”.

Däremot finns det inte en enda rad om vad detta får för konsekvenser för politiken. Därför ligger också vägen öppen för försök att bygga klassallianser med småbourgeoisin eller delar av den, dvs olika varianter av folkfronteri. (För en diskussion om detta problem, se RMF:s broschyr om KFMLr.)

Dessutom behandlas inte med en enda rad KFMLr:s felaktiga analys av de svenska partierna och ”småborgarvänstern” (dvs exempelvis karaktäriseringen av centerpartiet och Vpk, SKF, MLK etc som småbourgeoisins partier).

4. KFMLr:s ”plakatpolitik”

Resolutionen stämplar (helt riktigt!) den av förbundet förda politiken som en ”plakatpolitik”, dvs byggd på tron att ”arbetarklassen kan vinnas för socialismen om man bara tillräckligt länge och tillräckligt ihärdigt för ut kommunismens allmänna sanning till arbetarna”.

Däremot finns i resolutionen inget resonemang om klassmedvetandets utveckling och arbetarklassens skiktning. Därför lämnar påståenden som att man måste ”anknyta till arbetarnas egen erfarenhet och utgå från dessa” utrymme för vilken högeropportunistisk svanspolitik som helst.

5. ”Demokratin” i KFMLr

Resolutionen gisslar de odemokratiska och byråkratiska former under vilka diskussionerna hittills förts i KFMLr. Förutom den ”yttre sektarismen” har KFMLr också karaktäriserats av en ”inre sektarism”. Detta är givetvis riktiga påståenden.

Men däremot diskuteras inte frågan om tendens- och fraktionsfrihet i en kommunistisk organisation. Inte heller behandlas frågan om hur debatten verkligen ska kunna föras under demokratiska former, där idéerna verkligen kan brytas mot varandra. Frågan om att skapa en intern bulletin, där motståndningarna kan diskuteras under lugna former ställs överhuvudtaget inte. Man har inte förstått att det sätt på vilket KFMLr hittills fört sina diskussioner – enbart i utåtriktade organ – i verkligheten omöjliggör för organisationen att både föra verkligt demokratiska diskussioner *och* att uppträda

centraliserat utåt. Den *demokratiska centralismen* existerar helt enkelt inte i KFMLr. (Med detta menar vi inte att det av princip är felaktigt att föra vissa diskussioner helt öppet i utåtriktade organ. Men om man gör det till en princip att alla diskussioner ska föras öppet, då har man i verkligheten likviderat den leninistiska partimodellen.)

Effekten av KFMLr:s sätt att föra diskussion har blivit att man skapat förvirring i kadern och hos periferin av sympatisörer. Man kan aldrig veta vad KFMLr säger i morgon. Och nu efter "självkritiken" står KFMLr inte för något överhuvudtaget. Man är fullständigt utan politisk linje. Det enda som håller ihop KFMLr är dess apparat. I stället för en politisk enhet har KFMLr omvandlats till en försäljningsorganisation och en kamratkrets.

Karaktären av KFMLr:s "självkritik"

Det är en positiv sak att KFMLr nu gjort ett försök att göra upp med en rad sekteristiska och vänsteristiska fel som organisationen behäftats med. Om detta torde det inte råda några meningsskiljaktigheter. Men det betyder inte att "självkritiken" på något sätt är tillräcklig eller utstakar en ny korrekt linje. Tvärtom frapperas man av den ytlighet med vilken man gått till verket. På fyra sidor förkastas ett par års praktik. Och denna uppgörelse med de gamla felen har inte föregåtts av en grundlig diskussion, där de olika linjerna och deras ursprung diskuterats.

"Självkritiken" är ytlig och måste tyvärr karaktäriseras som en opportunistisk vändning, vars omedelbara syfte har varit att stoppa upp de sönderfallstendenser som r-blocket visat upp under det senaste halvåret. Därför står KFMLr i dag utan någon linje som ersättning för den gamla. Den framtida utvecklingen får visa om man den här gången bättre än vid brytningen 1970 förmår utveckla en positiv politisk plattform för det politiska agerandet. Vi tillåter oss emellertid att tvivla på detta. Den *troligaste* utvecklingen är att KFMLr nu gör en ganska omfattande högersväng. Hur tvär den kommer att bli får framtiden utvisa.

Frågor som saknas i KFMLr:s "självkritik"

För en förståelse av karaktären av r:s "självkritik" är det nödvändigt att också peka på de frågor som CK undvikit att ta upp eller göra självkritik på. Här ska vi ta upp några exempel.

1. Resolutionen karaktäriserar fortfarande KFMLr:s "kanonkampanj" och kampanjen kring Göteborgsprocessen som bra exempel på ett icke-sekteristiskt agerande. Detta är minst sagt förvånande, ty i inget av fallen kan man säga att r förde en mindre sekteristisk linje än i den övriga politiken. I fallet med kanonkampanjen säger man dessutom emot sig själv i CK-resolutionen, då man påpekar att man fört en felaktig politik gentemot DFFG och värderat den svenska regeringens Vietnampolitik "ensidigt". I Kanonkampanjen var ju den centrala axeln just att "avslöja" DFFGs och regeringens "alltigenom kontrarevolutionära namninsamling." Hur går det ihop?
2. Resolutionen behandlar överhuvudtaget inte alls KFMLr:s sekteristiska agerande i Arendals- och SAAB-strejkerne. Ändå fordrar båda dessa händelser en *grundlig* självprövning. Inte nog med det: KFMLr borde noggrant värdera hela sin "arbetsplatspolitik", både vad gäller inriktningen på enbart vilda strejker för lönekrav, synen på arbetet i fackföreningarna osv.
3. Det finns inte ett enda ord i resolutionen om synen på socialdemokratin. Teorin om "socialfascismen" har dock varit en av grundpelarna i r:s politiska tänkande och har också haft konsekvenser för synen på enhetsfronttaktiken, arbetet i fackföreningarna, förhållningssättet till socialdemokratiska arbetare etc.
4. Resolutionen nämner inte ett enda ord om KFMLr:s reaktionära ståndpunktstagande när det gäller de homosexuella. Givetvis är inte detta någon tillfällighet. Det är egentligen bara isbergets topp. Bakom detta ståndpunktstagande ligger en puritansk moral när det gäller sexualfrågor överhuvudtaget: i synen på familjen, på sexuella förbindelser etc. Typiskt nog verkar det också som om man opportunistiskt nog tänker avbryta diskussionen kring homosexualiteten. Då troligtvis med hänvisning till att frågan är "oviktig". Ändå är det bekant att det funnits en ganska bred opinion i

KFMLr på denna fråga, som förvisso inte är ”oviktig”, utan tillhör de frågor där kommunisterna går i spetsen för att bekämpa de fördomar som finns både i och utanför arbetarklassen.

5. Resolutionen nämner inte ett enda ord i ”frågan om Stalin”. Här råkar man också i motsättning till Kinas kommunistiska parti, som förvisso inte som Frank Baude anser att Stalin var 100-procentigt bra, utan håller sig till 70 procent. Vi har ingen orsak att ansluta oss till någon av sidorna i denna procentkamp, givetvis har både Baude och KKP en idealistisk syn på frågan, som för övrigt inte är en fråga om en persons personliga kvaliteter, utan en fråga om det sovjetiska samhällets utveckling under 50 år, men att CK i sin resolution fullständigt undvikit frågan visar att ”vändningen” inte precis kan karaktäriseras som grundlig.

Två viktiga frågor för KFMLr:s framtida utveckling

Vi har redan tidigare påpekat att KFMLr för närvarande saknar en politik. Detta betyder att spänningarna i organisationen kommer att öka igen när man försöker utforma en ny. Här ska vi ta upp två frågor där det oundvikligen kommer att uppstå motsättningar i KPMLr.

Den ena frågan gäller synen på den kommunistiska propagandan och agitationen, och då speciellt KFMLr:s viktigaste organ *Proletären*. I CK-resolutionen ställer man sig positiva till försöken att ”göra Proletären till ett forum för arbetarkorrespondenter från hela landet”. Det är osannolikt att hela r kommer att svälja en sådan revisionistisk och arbetarromantisk linje utan protester. En kommunistisk tidning får givetvis inte byggas upp kring ”arbetsplatsrapporter” och dyl. utan har till uppgift att bibringa läsaren allsidig kommunistisk kunskap. Och en sådan kunskap kan endast skapas genom en allsidig kommunistisk analys av samhällets alla sidor, dvs utanför fabriksrapporternas ramar. Därför får aldrig den kommunistiska tidningen behandlas som någon slags insändartidning.

Däremot bör tidningen försöka skapa levande kontakter med läsekretsen och upprätta förbindelser med ”arbetarkorrespondenter” över hela landet. Men syftet med detta är inte att fylla tidningen med ”fabriksrapporter” o dyl. Syftet är ett annat:

”Det är en missuppfattning att skribenter och bara skribenter (i ordets professionella bemärkelse) med framgång kan bidra till en publikation; tvärtom, den är vital och levande bara om det på fem ledande och regelbundet medverkande skribenter går fem hundra eller fem tusen medverkande som inte är skribenter.” (Lenin: *Collected Works* vol 7, s 526)

Lenin såg således på ”arbetarkorrespondenterna” på ett helt annat sätt än KFMLr:s CK. Arbetarkorrespondenternas massa har till uppgift att förse tidningens redaktion med material, som denna kan bearbeta och använda för att ge tidningen liv, för att kunna berika analysen med konkreta exempel och så vidare. Dessutom är det nödvändigt att tidningen överhuvudtaget håller kontakt med sin läsekrets för att få kritik, för att veta vilka problem som bör behandlas grundligare, etc. Däremot har ”arbetarkorrespondenten” inte i första hand till uppgift att förse tidningen med notiser.

En sådan förståelse, eller åtminstone element av en sådan, har trots allt tidigare existerat i KFMLr (se debatten i Klasskampen emellan Proletärens redaktion och r:s Stockholmsavdelning). Det är därför osannolikt att en utveckling som i allt större utsträckning innebär att Proletären omvandlas till ett ”forum för arbetarkorrespondenter” ska kunna genomdrivas utan problem.

Den andra frågan där det kommer att uppstå motsättningar är *tillämpningen av enhetsfronttaktiken*.

Det råder en otrolig förvirring i KFMLr på denna fråga. I den av RMF utgivna r-broschyren har vi redan grundligt diskuterat detta och den kritik som där framförs är fortfarande giltig och därför ska vi bara kortfattat ta upp frågeställningen.

De idag intressantaste bidragen till debatten i KFMLr är Anders Lundströms och Jonas Ljungbergs, som enligt CK-resolutionen i sin kritik av den förda linjen ”i flera väsentliga frågor” haft rätt.

Men som vi redan påvisat i r-broschyren behandlar även AL och JL enhetsfronttaktiken på ett felaktigt sätt. I verkligheten står de på samma grundval som den tidigare CK-majoriteten. Både den

gamla CK-majoriteten och AL/JL diskuterar nämligen frågan om enhetsfronttaktiken utifrån resonemang om småbourgeoisins roll i revolutionen. Därför har diskussionen i KFMLr egentligen gällt ett skenproblem, nämligen frågan om småbourgeoisin är kontrarevolutionär eller inte, i stället för att ställa den utifrån den riktiga utgångspunkten, dvs frågan om hur man skapar *proletär enhet*.

I JL:s fall får detta helt absurda konsekvenser. Han kritiserar KFMLr:s tidigare linje i fråga om enhetsfronttaktiken för att den ”gör felet att inte skilja på de småborgerliga partierna och grupperna å ena sidan och den småborgerliga klassen å den andra”. (*Klasskampen* nr 6-73 s 11) Sedan drar han slutsatsen att enhetsfronttaktiken syftar till att ”isolera de småborgerliga partierna” för att vinna över småborgarklassen! Ett helt bakvänt resonemang.

De fel som JL gör kan sammanfattas i två punkter:

För det första syftar *inte* enhetsfronttaktiken till att skapa enhet med småbourgeoisin utan i första hand gäller den *skapandet av proletär enhet*.

För det andra utgår JL:s resonemang från den felaktiga premissen att ”småborgarvänster” representerar småbourgeoisin *som klass*. ”Småborgarvänsterns” inflytande i småbourgeoisin är i verkligheten obefintligt.

Eftersom JL förutsätter KFMLr:s felaktiga partialanalys och eftersom han inte förstått målsättningen med enhetsfronttaktiken, blir hans resonemang fullständigt idealistiskt och ger en felaktig grundval för enhetsfronttaktiken. Den effekt som hans linje har är att den lämnar vägen öppen för försök att skapa klassallianser, d v s folkfrontspolitik (dvs en politik som i praktiken bygger på motsättningen ”monopolkapitalet-folket”).

En förutsättning för att KFMLr ska kunna tillämpa enhetsfronttaktiken på ett riktigt sätt är att man åtminstone förstår målsättningen med enhetsfronttaktiken. Om man inte har detta klart för sig, då kommer man ständigt att vackla mellan sekterism och opportunistisk principlöshet. Låt oss därför än en gång slå fast att enhetsfronttaktiken syftar att skapa *proletär enhet* på klasskampens grund och inte klassallianser.

Om inte KFMLr grundligt lyckas göra upp med sin tidigare linje i denna fråga (vilket också förutsätter att man reviderar sin analys av ”småborgarvänstern”), då kommer den att orsaka ständigt återkommande motsättningar i organisationen. Detta därför att enhetsfrontproblematiken också har en strategisk dimension, dvs man kommer ständigt att ställas inför problemet att avgöra när och hur man ska använda taktiken.

Innan vi lämnar frågan ska vi kort beröra några av de påståenden som JL gör om trotskismens förhållande till enhetsfronttaktiken. Detta har vi inte behandlat i r-broschyren och eftersom JL:s artikel åtminstone inom den närmaste framtiden kommer att utgöra en grundval för diskussionerna inom r, så kan det vara mödan värt att ge exempel på hur han förvränger historien för att försvara sina teser.

Den vanliga anklagelsen som riktades mot trotskismen före CK-resolutionen brukade vara att trotskisterna förespråkade en ”principlös enhet”. I sin artikel driver JL den motsatta ståndpunkten. Enligt honom är trotskismen (åtminstone historiskt) enhetsfrontfientlig. De medel han använder för att ”bevisa” detta påstående är flera. T ex stämplar han – lögnaktigt! – vänsteristerna Maslow och Fischer i tyska KP:s ledning som trotskister, vilket de alltså inte var. (KK 6-73, s23)

Den allvarligaste anklagelsen riktar han indirekt via ett Stalincitat:

”Oppositionens syndafall består i att den blankt förkastar denna taktik. En tid var den fascinerad, dumt och huvudlöst fascinerad, av enhetsfronttaktiken och välkomnade hjärtligt överenskommelsen med det fackliga generalrådet i England i den tron att denna överenskommelse var ”en av de säkraste garantierna mot intervention”, ett av de säkraste medlen att ”oskadliggöra reformismen i Europa” (se Sinovjevs referat på SUKPbs 14:e kongress). Men sedan dess förhoppningar på att ”oskadliggöra reformismen” med hjälp av Purcell, Hicks & Co grymt svikits, hemföll den till den andra ytterligheten och förkastade blankt idén om enhetsfronttaktik.” (cit i *Klasskampen* 6-73, s 22)

Det som Stalin här åsyftar är synen på den s k anglo-ryska fackföreningskommittén. Denna hade

bildats i november 1924 mellan de ryska fackföreningarna och de brittiska fackföreningsledarna. Då fackföreningskommittén bildades hade inte heller den blivande vänsteroppositionen kämpat mot den. Så långt har Stalin rätt (även om han är demagogisk och försöker pådyvla hela vänsteroppositionen Sinovjevs åsikt – Sinovjev tillhörde inte vänsteroppositionen 1924-25, utan tillhörde Stalins fraktion!). Men frågan var inte heller speciellt kontroversiell under 1924-25. Problemet uppstod 1926, då det utbröt en generalstrejk i England.³

Under 1925 och i början av 1926 växte en stark vänsterströmning fram bland de engelska arbetarna, som bl a krävde nationalisering av alla gruvor. De engelska gruvarbetarna startade en strejk som stöddes av hela den brittiska arbetarklassen och som i maj 1926 utvidgades till en generalstrejk.

Under hela denna process gick reformisterna i den brittiska fackföreningsledningen emot arbetarna. Fackföreningsledningen lyckades också efter tio dagar stoppa generalstrejken och lät gruvarbetarna fortsätta kampen ensamma under flera månader.

Under dessa omständigheter menade vänsteroppositionen att det var felaktigt att upprätthålla anglo-ryska fackföreningskommittéer, och att man i stället för att satsa på de reformistiska ledarna borde stödja sig på de brittiska arbetarna. Man krävde upplösning av anglo-ryska fackföreningskommittén. Men Stalin och gruppen kring honom vägrade. Detta satte kommunisterna och övriga vänstern i Storbritannien i en mycket svår position. När dessa kritiserade den reformistiska fackföreningsledningen, kunde de senare svara att ”det är inte alls ryssarnas uppfattning, och ni kan väl inte säga att de är reformister och förrädare”. Denna politik avväpnade de brittiska kommunisterna och den vänsterströmning som hade bildats i fackföreningarna. Sedan dess har det engelska kommunistpartiet aldrig kunnat hämta sig, utan det har förblivit utan politiskt inflytande i den brittiska arbetarklassen.

Genom stalinisternas politik blev den anglo-ryska kommittén ett instrument i de engelska reformisternas händer, den kom att fungera rent kontrarevolutionärt. Något ”fredsinstrument” som Stalin inbillade sig att den skulle bli, det blev den inte. Efter det att strejken var slut och reformis-

³ I pressläggningsögonblicket kommer ett extranummer av *Klasskampen* i våra händer. I detta återfinns vi en artikel av Jonas Ljungberg och två hejdukar till honom. Artikeln har rubriken ”Trotskij eller Stalin”. I denna försöker JL&Co bevisa att KFMLr:s gamla linje var trotskistisk och att Örjan Nyström och Sigge Åkervall haft ståndpunkter liknande Trotskij och trotskismens. Artikeln är smått hysterisk och argumenteringen är minst sagt ynkelig. Man tar ett citat av t ex ÖN, sedan slänger man fram ett citat av Trotskij och så jämför man citaten (för övrigt ganska ointelligenta jämförelser) och drar slutsatsen att ÖN haft ”trotskistiska” ståndpunkter. Huvudanklagelsen mot trotskismen är att den är enhetsfrontfientlig. Vi börjar känna igen de gamla tongångarna från KFml/SKP. För några månader sedan var det ett annat ljud i skällan; vi var i stället för ”principlös enhet”.

I artikeln återupprepar JL&Co argumentet att Trotskij och vänsteroppositionen var mot enhetsfronttaktiken, därför att de menade att den ”anglo-ryska fackföreningskommittén” borde upplösas 1926! (Se KKs extranummer s 21 ff.) Metodiken är att ställa citat från Stalin mot citat från Trotskij. Eftersom Trotskij var *för* ett upplösande av kommittén, medan Stalin hade motsatt uppfattning, var Trotskij emot ”en taktik som kan avslöja för arbetarmassorna var deras ledare står”, dvs mot enhetsfronttaktiken! Hur detta går ihop med att Trotskij var en av de drivande när det gällde att införa enhetsfronttaktiken i Komintern i början av 20-talet och att Trotskij just mot Kominterns sekterism under dess sekteristiska period (1928-34) förespråkade enhetsfront mellan kommunister och socialdemokrater mot fascismen, det förblir en gåta som JL&Co inte besvarar.

Problemet är egentligen ganska enkelt. Frågan om enhetsfronttaktikens tillämpning måste ställas i förhållande till läget i klasskampen. Och någon sådan beskrivning av läget i Storbritannien vid tiden för polemiken och den anglo-ryska fackföreningskommittén, det förser oss inte JL&Co med. I stället rycker de ur citat ur deras historiska sammanhang och drar slutsatsen att eftersom Trotskij var för upplösandet av enhetskommittén 1926 så var Trotskij alltid emot *enhetsfronttaktiken*. Detta är givetvis absurt. Vi har ovan i artikeln redogjort för läget kring 1926 i Storbritannien och varför det i det läget var riktigt och *nödvändigt* att bryta med de reformistiska fackföreningsledarna i den brittiska fackföreningsrörelsen och att i stället stödja sig på de arbetande massorna. För JL&Co är detta ointressant. De saknar fullständigt förmågan att ställa problemen utifrån den konkreta klasskampssituationen. För dem är Stalins uttalanden *i sig* sanna, därför är det ointressant att ta reda på de konkreta förhållandena.

Därmed sällar sig JK&Co till samma sällskap som SÅ och ÖN, skrivbordsmarxisterna för vilka teorin är lösryckt från verkligheten och endast till för att försvara de rådande dogmerna. Med marxismens själ, konkret analys av konkreta förhållanden, har JL och hans gelikar inget att skaffa. De är enbart upplåsta pratmakare, som om de inte ändrar sig av klasskampens förlopp kommer att förpassas till historiens skrånphög, där deras teorier hör hemma.

terna inte längre hade användning för kommittén upplöste de själva denna! (Den som vill studera frågan grundligare rekommenderas Trotskij: [Tredje internationalen efter Lenin](#).)

Vi frågar JL och KFMLr: Är det en sådan enhetsfronttaktik man vill ha? I verkligheten var det Stalin och Co som förkastade enhetsfronttaktiken. Den är nämligen en taktik för klasskamp och inte för klassarbete. Dessutom är en av dess viktigaste aspekter upprätthållandet av den organisatoriska och politiska självständigheten, så att kommunisterna kan kritisera reformisterna då de begår sina förräderier. Båda dessa principer övergavs av partiledningens stalinistiska majoritet.

Är det en enhetsfronttaktik av Stalins typ som KFMLr vill ha?

Tyvärr ligger vägen öppen, ty det är just en sådan typ av ”enhetsfronttaktik” som KKP tillämpar i dag och som KFMLr försvarar. Det är sådana ”principer” som gör det möjligt att stödja massmord på kommunistiska arbetare i Sudan och på revolutionärer i Sri Lanka. Något att göra med revolutionär politik, det har det dock inte.

15.3.74 M.F.

Litteraturlista

För den som önskar bekanta sig med RMF:s analyser lämnar vi här en litteraturlista, där de i texten berörda problemen behandlas. Listan är inte fullständig, men den är nog tillräcklig för att bevisa att de påståenden vi gjort i artikeln, att RMF hela tiden kritiserat KFMLr:s sekterism är riktiga.

För att underlätta studierna har vi indelat materialet i ämnesområden.

Allmänt om KFMLr:

Mullvaden nov 72; 4,6,8,11-73; 2,3-74

Rött Forum 9, [Söndrade vi stå, enade vi falla](#) (den i texten kallade r-broschyren)

KFMLr:s arbetsplatspolitik:

r-broschyren

Fjärde Internationalen 1-73 [=artikeln ”KFMLr och ekonomismen”, ingår i denna samling, se ovan]

Mullvaden nov -72 (om Arendal), nr 3-73 (om bl a SAAB)

Enhetsfronttaktiken:

r-broschyren

Rött Forum 8, [Den proletära enhetsfronten](#)

Mullvaden 3,4,5,11-73

Om Chile:

[Chile - frågor kring den chilenska revolutionen](#) (broschyr utgiven av RMF)

Fjärde Internationalen 2-73

Mullvaden dec -72; 8,10,11,12,13-73

Om Vietnamkriget:

[Indokinas kamp är vår! Solidaritet till den slutliga segern](#)

Mullvaden 1-73 (om namnsamlingen)

Homosexfrågan:

Mullvaden 12, 13-73

Socialdemokratin och partianalysen:

r-broschyren

Fjärde Internationalen 4-73

Om stalinismen:

Fjärde Internationalen 7/8-72 (”Lögnens renässans”) [se: [Inledning till "Lögnens renässans"](#)]

(r) som i revisionist

I nr 6/73 av KFMLr:s teoretiska organ Klasskampen finns en artikel av signaturen KE. KE försöker styrka tesen att Sovjetunionen var socialistiskt från 1917 till 1956, då borgarklassen under ledning av Chrusjtjov tog makten och Sovjetunionen blev kapitalistiskt.

KE startar naturligtvis med att förklara att den marxistiska metoden är olämplig: ”det är inte med närsynta ekonomiska analyser vi skall börja när vi skall fastställa det sovjetiska samhällets karaktär”. I stället ansluter KE sig till den traditionella socialdemokratiska uppfattningen att samhällets produktionsförhållanden och statens struktur saknar betydelse och att de ekonomiska rörelselagarna bestäms genom politiska beslut. För KE reduceras problemet till att bestämma vilken ”klass” som har makten.

Och hur avgör man det? Jo, genom att undersöka den politik som ledningen för. Men eftersom ideologin bestämmer politiken räcker det med att undersöka ideologin hos de personer som har ledningen i staten.

KE menar att Sovjetunionen blev kapitalistiskt 1956, därför att Chrusjtjovs ideologi och politik är en borgerlig ideologi och politik. Han sammanfattar Chrusjtjovs revisionism på följande sätt:

”Kärnan i sovjetrevisionismen var teorin om produktivkrafternas och ekonomins överordnade betydelse över klasskampen och politiken. Som vi sett leder denna politik till:

Förnekandet av klasskampen mellan det socialistiska och imperialistiska lägret.

Förnekandet av klasskampen mellan bourgeoisi och proletariat.

Förnekandet av klasskampen mellan de undertryckta nationerna/folken och imperialismen.

Förnekandet av klasskampen i de socialistiska länderna.”

Det är ju ingen dålig sammanfattning av sovjetrevisionismens ruttna politik och dess teoretiska grund. Även den blinda hönan KE hittar ett och annat korn. Svårigheten är nu att visa att en förändring av politiken och ideologin verkligen inträffade efter Stalins död. KE anser inte att det behöver visas – det var ju utgångspunkten för hans artikel.

Men hur såg egentligen Stalin på klasskampen i Sovjetunionen?

”Medan del kapitalistiska samhället sönderslites av oförsonlig” motsättningar mellan arbetare och kapitalister, mellan bönder och godsägare, vilket medför osäkerhet i dess inre läge känner sovjetsamhället som är befriat från utsugningens ok inte till några sidan” motsättningar, det är fritt från konflikter mellan klasserna och uppvisar bilden av ett vänskapligt samarbete mellan arbetarna, bönderna och de intellektuella”, sade Stalin på SUKP:s artonde kongress. (Stalin, *Leninismens problem*, sid 890-1)

Det var ju otur för KF. Någon mera uttrycklig dödförklaring av klasskampen i Sovjetunionen kan man inte tänka sig.

I en intervju som Stalin gav journalisten Elliot Roosevelt den 21 december 1946 redovisade han sin uppfattning av såväl ”fredlig samexistens” mellan Sovjetunionen och imperialismen som den koloniala befrielsekampen.

”Fråga: Tror ni det är möjligt för den demokrati som Förenta Staterna att leva fredligt i denna värld sida vid sida med en kommunistisk regering som Sovjetunionens utan försök från någondera sidan att blanda sig i den andres angelägenheter?

Svar: Ja, naturligtvis. Det är inte bara möjligt. Det är klokt och helt inom det möjligas ram.

Fråga: Är Sovjetunionen positivt inställt till att Förenta Nationernas säkerhetsråd omedelbart bildar en internationell polisstyrka, sammansatt av alla nationer, som omedelbart skulle gripa in var krig än hotar freden?

Svar: Naturligtvis.

Fråga: Bör Förenta Staterna och Sovjetunionen utforma en gemensam långsiktig biståndspolitik för folken i Fjärran Östern?

Svar: Jag menar att det framför allt skulle vara nyttigt om det vore möjligt. Under alla omständigheter är vår regering beredd att fullfölja en gemensam politik med Förenta Staterna i frågor rörande Fjärran Östern.” (Stalin: *For Peaceful Coexistence*, International Publishers 1951, sid 28-30)

Fjärran Östern, det är Indokina det. När intervjun gavs hade befrielsekriget mot fransmännen redan börjat. Ho Chi Minhs regering som upprättades i augusti 1945, erkändes inte av Sovjetunionen förrän 1950. Stalin ville upprätta en internationell polisstyrka för att slå ner den koloniala revolutionen! Något sådant vågade Chrusjtjov aldrig föreslå.

Hur förhöll sig Stalin till ”kärnan i sovjetrevisionismen”, d v s ”teorin om produktivkrafternas och ekonomins överordnade betydelse över klasskampen och politiken”? I skriften *Om den dialektiska och historiska materialismen* – som ingår i KFMLr:s grundcirkel! – ger Stalin klart besked:

”Sådant samhällets produktionssätt är, sådant är i huvudsak också själva samhället, sådana är dess idéer och teorier, dess politiska åsikter och institutioner.” (*Leninismens problem*, sid 840)

Produktionssättet utgörs enligt Stalin av ”såväl samhällets produktivkrafter som också människornas produktionsförhållanden”. Vilket är sambandet mellan produktivkrafter och produktionsförhållanden?

”Produktivkrafterna är alltså produktionens rörligaste och mest revolutionära element. Till en början förändras samhällets produktivkrafter och sedan – *beroende av dessa förändringar och i överensstämmelse med dem* – förändras människornas produktionsförhållanden, människornas ekonomiska förhållanden.” (*Leninismens problem*, sid 842. Kursiverat av Stalin.)

Så ligger det till. Stalin var sovjetrevisionismens banerförare. Och hans revisionistiska smörja lärs ut och sprids av KFMLr. Alla som vill blir medlemmar i KFMLr måste studera och skriva under på Stalins ”marxism”.

Det intressanta med KE:s artikel är inte hans kamp mot marxismen, eller ens hans kamp mot den av Stalin reviderade ”marxismen”. Det intressanta är att KE – liksom hela KFMLr:s ledning – för denna kamp under hänvisning till Marx, Lenin och Stalin. Hur kan det komma sig?

Det är ju lätt att se att Marx, Lenin och Stalin behandlas av KFMLr som *auktoriteter*. Deras skrifter har förvandlats till ett förråd av lämpliga citat som plockas fram vid behov för att stötta upp Baudes och hans hantlangares funderingar. KFMLr:s ledning har ingen egen auktoritet och de måste därför *låna* Marx, Lenins och Stalins auktoritet och genom lämpligt valda citat försöka framställa sin egen småborgerliga politik som en revolutionär politik, grundad på den vetenskapliga socialismen. Det viktiga för KFMLr – liksom för Stalin på sin tid – är inte det vetenskapliga innehållet i marxismen, utan att få en marxistisk legitimering av sina fördomar. Vi har ju redan sett hur KE går till våldsamt attack mot Stalins politiska ståndpunkter och samtidigt höjer honom till skyarna som en stor marxist. Vi skall nu ge ett exempel på hur KE behandlar Marx och Lenin.

KE använder följande Lenincitat:

”Om vi inte haft vår ‘apparat’ (den proletära staten, KE:s anm.) skulle vi för länge sedan gått under. Om vi inte fört en systematisk och hårdnackad kamp för att förbättra apparaten kommer vi att gå under innan vi skapat basen för socialismen.”

Som alla kan se talar Lenin om att den proletära staten är en *förutsättning* för att skapa *basen* för socialismen, och om man tänker efter en sekund inser man att ett land inte kan vara socialistiskt innan ens basen för socialismen har skapats. Men KE tolkar citatet på sitt eget vis:

”Som vi ser ställer både Lenin och Stalin frågan så: De kapitalistiska elementen inom ekonomin dominerar ännu över de socialistiska. Ändå råder ej kapitalism utan socialism.(!) Hur kan det komma sig? Jo, statsmakten befinner sig i proletarietets händer.” (1)

Som vi ser försöker KE använda Lenins auktoritet för att bygga under en ståndpunkt som är rakt motsatt Lenins egen!

På samma sätt behandlas Marx.

”Men låt oss se hur Marx definierar borgaren. Borgare är den som *tillägnar sig* och förfogar över produktionsresultaten. Marx säger aldrig att borgaren är den som äger produktionsmedlen.”

Här har KE inte lyckats hitta något citat som ens har en avlägsen likhet med det han vill påstå. Det är inte så underligt. Ty KE förvandlar *alla* samhällen till borgerliga samhällen. Som KE ser saken var slavägaren borgare, feodalherren var borgare och i det klasslösa samhället blir alla borgare! Ty slavägaren tillägnade sig och förfogade över slavens produktionsresultat o s v. Det är ett hån mot marxismen att tillskriva Marx något så vidunderligt.

KFMLr och dess tvilling SKP har inget med den kommunistiska rörelsen att skaffa. De är två småborgerliga gäng som försöker vinna auktoritet genom att kalla sig marxister. Dessa bedragare bör drivas ut från den politiska arenan, ju tidigare desto bättre.

Woland [= Wolrad Bode]

Not

(1) Det är en ledande tes i KE:s undermåliga artikel att socialismen upprättades i Sovjet redan 1917. På ett annat ställe i sin artikel skriver han:

”Hur kunde det vara att trots att de kapitalistiska elementen dominerade över de socialistiska i ekonomin, så rådde socialism i Sovjetunionen.” (s 51)

Det har aldrig varit Leninismens ståndpunkt att socialismen upprättades i Sovjet 1917. Däremot upprättades proletariats diktatur och ett övergångssamhälle.

För att understryka detta faktum ska vi ge några Lenin-citat:

Ingen som sysselsatt sig med frågan om Rysslands näringsliv har, skulle jag tro, förnekat dess övergångs-karaktär. Ingen kommunist har heller, skulle jag tro, förnekat att uttrycket ”Socialistiska sovjetrepubliken” innebär, att sovjetmakten är besluten att förverkliga övergången till socialismen men ingalunda att de nuvarande ekonomiska förhållandena erkännes som socialistiska. Vad betyder då ordet övergång? Betyder det inte, i tillämpning på näringslivet, att det nuvarande systemet innehåller element, delar och fragment av både kapitalismen och socialismen? Var och en medger att det är så. (Lenin, *Valda Verk* II:2, s 553-4)

Socialismen innebär klassernas avskaffande. Proletariats diktatur har gjort allt vad den kunnat för att avskaffa klasserna. Men klasserna kan inte avskaffas med en gång.

Och klasserna är kvar och kommer att förbli kvar under den proletära diktaturens epok. Diktaturen blir onödig när klasserna försvinner. Utan proletariats diktatur kommer de inte att försvinna. (A.A., s 293)

Så länge klasserna finns till är klasskampen oundviklig. Under övergångstiden från kapitalism till socialism är tillvaron av klasser oundviklig och Rysslands kommunistiska partis program fastställer fullt bestämt att vi endast tar de första stegen i övergången från kapitalismen till socialismen. (A.A. s 649)

Av ovanstående torde vem som helst inse att KE:s ståndpunkt inget har att göra med marxismen och leninismen. Inte ens de Lenin-rader KE själv citerat stödjer KE:s påstående. Vi ger KE ett gott råd: Plugga in leninismens elementa innan du skriver nästa artikel. Det skulle nog vara bäst både för dig själv och för den revolutionära rörelsen i dess helhet. Pratmakare som ingenting vet men som ändå inbillar sig vara ”teoretiker” och därför utdelar pekpinnar åt andra, sådana uppblåsta nollor bör bemötas med vad de förtjänar: förakt!

Förutom att KE inte ens lärt sig de mest elementära marxist-leninistiska begreppen, så är hans faktakunskaper om det nutida sovjetiska samhället inte mycket bättre. Okunnigheten om planens och profitens roll i Sovjetekonomin är snarast skrämmande. Ett råd: Om KE eller någon annan i KFMLr ändå framhårdar i sina försök att ”bevisa” att Sovjetunionen är kapitalistiskt, så vore det bättre att studera t ex C Bettelheims analyser lite grundligare. Eller varför inte direkt skriva av honom, i stället för att svamla ihop egna ”analyser”?

Fjärde Internationalen 5-74

Martin Fahlgren:

Motsättningarna i KFML(r) skärps

Krisen i KFML(r) har fortsatt och fördjupats. Debatten stormar vidare. Även om den fortfarande i många stycken är förvirrad, och även om de framförda uppfattningarna sinsemellan är oenhetliga, så kan nu klart urskiljas två mot varandra stående ”linjer”. Den ena – företrädd av CK-majoriteten – vill fortsätta den gamla politiken, med vissa modifikationerna. Den andra – oppositionen, med bas huvudsakligen utanför Göteborg – har som enda gemensam grund att ordentligt göra upp med den tidigare förda politiken. Men vad har debatten egentligen gällt?

I FI nummer 1/2-74 gjorde vi en summarisk genomgång av vilka frågeställningar som (r) måste besvara för att en utveckling i revolutionär marxistisk riktning skulle bli möjlig. De flesta av frågeställningarna har nu på ett eller annat sätt berörts i KFML(r) och dess satelliter.

Någon verkligt genomgripande uppgörelse med den tidigare teorin och praktiken har vi dock ännu inte sett växa fram. Däremot finns det inom ”oppositionen” *fragment* av en sådan uppgörelse. Det är inte uteslutet att delar av oppositionen – som en biprodukt av den nuvarande striden inom r-blocket – förmår genomföra ett brott med mao-stalinismen och ställa sig på en verkligt revolutionärt marxistisk grundval.

I FI nummer 1-2-74 pekade vi på två frågor kring vilka det oundvikligen måste uppstå motsättningar, nämligen tidningsfrågan och enhetsfronttaktiken. Detta har visat sig vara en riktig förutsägelse.

När det gäller tidningsfrågan verkar dessutom (r) redan ha råkat i en situation där man inte kan komma vidare i debatten.

Men motsättningarna i tidningsfrågan återspeglar givetvis andra motsättningar än de som rör enbart tidningen i sig själv. Det var också därför som vi pekade på denna frågeställning i FI-artikeln. Detta beror på att tidningen är den kommunistiska organisationens viktigaste ansikte utåt och motsättningar i denna fråga måste samtidigt innehålla motsättningar om partibygget överhuvudtaget. Av denna anledning är det naturligt att en politisk strid tar sin utgångspunkt i denna fråga i en eller annan form. För att bara nämna ett exempel; tidningsfrågan var en av de frågor där motsättningen mellan de blivande mensjevikiska och bolsjevikiska fraktionerna i det ryska socialdemokratiska arbetarpartiet tog sin utgångspunkt.

Men som sagt har *Proletären*-debatten idag förlorat en del av sin centrala roll. För att lösa de bakomliggande motsättningarna har man tvingats gå vidare – och man har gjort det.

Den andra frågeställningen vi pekade på i FI var enhetsfronttaktiken med alla dess konsekvenser. Det är också kring olika aspekter av enhetsfronttaktiken som de viktigaste problemen har roterat i KFML(r) och dess underorganisationer. Det har gällt frågeställningar alltifrån supermaktsteorin (med dess strategiska betydelse för olika former av allianser med borgarklassen), till solidaritetsarbetet (Chile, Afrika, Indokina) och den fackliga linjen.

Det trotskistiska spöket

R-blockets förvirring och desperation har särskilt vad det gäller solidaritetsarbetet fått rent tragikomiska effekter.

För att försvara sin principlöshet och vacklan, har r-ledningens språkrör gång på gång i *Proletären* tvingats gå till angrepp mot Chilekommittén och Afrikagruppen, krypa inför Svensk-kinesiska Vänskapsförbundet och rikta patetiska vädjanden till DFFG.

För att få något att klänga sig fast vid, för att slippa konfrontera sig med revolutionära marxister, trotskister, har *Proletären* bestämt sig för att det är ohållbart att samarbeta med trotskister. Och för

att slippa demonstrera sin politiska inkompetens och för att inte utsätta sin kader för ”skadligt” ideologiskt inflytande, har Proletären bestämt sig för att stämpla Chilekommittén, Afrikagruppen och FK(!) som ”trotskistiska täckorganisationer”. I och för sig är detta givetvis en komplimang – vårt inflytande i dessa organisationer är faktiskt inte av den omfattningen och karaktären, att någon av dessa organisationer – ens av den välvilligaste observatör – skulle kunna betraktas som ”trotskistiska täckorganisationer”.

Den instinktiva rädslan för att konfrontera sig med trotskister är förståelig. KFML(r):s primitiva mao-stalinism står sig nämligen inte i en konfrontation med den revolutionära marxismen. Av den anledningen måste r-ledningen tillgripa organisatoriska medel – som man sedan inte ens klarar av att *motivera* politiskt -i syfte att upprätthålla ordningen i de egna leden.

Samtidigt som (r) stämplar Chilekommittén och Afrikagruppen som ”trotskistiska”, (utan att det finns några *verkliga* belägg annat än i r-ledningens sjuka fantasi) låtsas *Proletären* som om de av SKP organisatoriskt och politiskt kontrollerade organisationerna DFFG och Svensk-kinesiska Vänskapsförbundet är mer eller mindre fristående. Detta trots att (r) – särskilt från SKvfs sida – bespottats och hånats och tom förvägrats inträde och samarbete, vilket givetvis har sin grund i SKP:s organisationsegoistiska intressen.

Nej, (r):s piruetter är inte någon uppbygglig historia. R:s ”principfasta” principlöshet och grundmurade opportunism borde utgöra en högljudd väckarklocka för alla revolutionärer i organisationens led.

Det är uppenbart att (r)-ledningen anfäktats av en smått panisk rädsla för den trotskistiska smittan. I nummer efter nummer av *Proletären* riktas angrepp mot trotskismen. Detta trots att (r) tidigare överlät den kampen åt studentförbundet (eftersom trotskismen i (r):s föreställningsvärld endast var en liten studentsekt). Om vi tar (r):s tidigare attityd på allvar, då betyder det att RMF under det senaste året måste ha genomgått en våldsam expansion och mer eller mindre invaderat de svenska arbetsplatserna.

Efter det att nu (r) tvingats erkänna för sig självt, att det finns trotskister på arbetsplatserna, har man nu intagit en andra ”försvarslinje” – numera heter det att det inte finns några ”genuina arbetare” i de trotskistiska leden. Snart duger väl inte heller den ståndpunkten och då kommer *Proletären* troligen att tillskriva de revolutionära marxisterna på arbetsplatserna andra fysiska eller psykiska ”defekter” (homosexualitet etc).

Att (r) försöker måla upp en bild av ett trotskistiskt spöke, som finns lite varstans, beror givetvis på att den trotskistiska smittan har vissa framgångar även i (r):s egna led. Och eftersom (r):s ledning inte kan hitta på något vaccin mot denna ”smitta” så måste man tillgripa ideologiska kvacksalverimetoder och organisatorisk isolering.

En splittringsfråga – arbetsplatsarbetet

Av alla de frågor som diskuterats i *KFML(r)*, är det bara *en* som i dagens klasskampssituation utgör en verklig sprängningsfråga: den ”fackliga linjen”. Alla andra frågeställningar kan orsaka smärre brytningar. Men eftersom de inte får *direkta* konsekvenser för (r):s praktik, är det osannolikt att de ger upphov till allvarliga, omfattande splittringar. Detta gäller alltså för *KFML(r)*. För *SKU(ml)* och *SKS(ml)* är förhållandena givetvis annorlunda, eftersom de har ett annat huvudsakligt arbetsfält – och i dessa organisationer kan andra frågor få mycket stor betydelse, t ex supermaktdebatten.

I resten av den här artikeln kommer vi att uppehålla oss vid att huvudsakligen diskutera den ”fackliga frågan” och särskilt (r)-oppositionens idéer. Kritik av CK-majoritetens linje har vi tidigare presenterat – för en litteraturlista, se *FI* nummer 1/2-74.

I debatten om den ”fackliga frågan” har nu alltså två olika linjer börjat växa fram i *KFML(r)*. Den ena är något av en modifierad form av (r):s gamla linje – ”Leve de vilda strejkerna”, medan den andra ifrågasätter denna och i stället söker sig mot en linje, som går ut på att med hjälp av

enhetsfronttaktiken i de existerande fackföreningarna bygga upp en röd facklig opposition med den strategiska målsättningen att bygga upp nya röda fackföreningar. Denna andra linje har framförts i *Proletären* och i det senaste numret av *Klasskampen* (nummer 4)

Vid en genomläsning av oppositionens inlägg, är det uppenbart att linjen fortfarande är föga utvecklad och kan komma att preciseras. Redan i dag framstår det klart, att de två linjerna omöjligen kan samexistera inom en organisation under en längre tid. Därför är alternativen på sikt att någon av de två linjerna besestrar den andra (eventuellt i form av en ”kompromiss”) eller att KFML(r) splittras.

Den mest utvecklade kritiken av (r)s tidigare och nuvarande fackliga politik presenteras i två artiklar i *KK* nummer 4 -74. (signaturen JOH/LM:s artikel ”Gör upp med sekterismen i den fackliga frågan” och Olav Johanssons ”Om strategin och taktiken i den fackliga kampen”.)

Dessa två artiklar riktar bitvis en mycket skarpsynt och bitande kritik mot den förda (r)-politiken. Många av argumenten står också i överensstämmelse med den kritik vi i RMF tidigare har framfört. Det är givetvis glädjande och vi måste se positivt på oppositionen oavsett dess brister. Vi hoppas naturligtvis också att oppositionen kan göra upp med dessa brister och gå vidare i en *total* uppgörelse, inte bara med (r)s fackliga linje, utan också med maoismen och stalinismen överhuvudtaget.

Fackföreningarna – arbetarklassens massorganisationer

”Både fackföreningar och arbetarpartier är nödvändiga. De kompletterar varandra ömsesidigt och måste därför arbeta intimt samman både under den dagliga kampen och vid förverkligandet av proletariats historiska uppgift.” (Karl Marx)

Den viktigaste punkten på vilken (r)-oppositionen har (eller verkar ha) insett bristerna i (r)s nuvarande linje, gäller frågan om arbetarklassens behov av en *permanent* klassorganisering. När det gäller denna föreställning har Frank Baude och Co. aldrig förmått ge något ordentligt svar. (Om nu inte någon till äventyrs skulle betrakta svamlet om ”hemliga strejkkommittéer” och andra *tillfälliga* klassorgan, som ett svar på denna frågeställning). Ändå borde det stå klart för vem som helst med elementära marxistiska kunskaper att inga tillfälliga klassorgan kan ersätta behovet av en permanent organisering av massan av arbetare. Och arbetarrörelsens historia (i de kapitalistiska länderna) känner inte någon annan sådan *nödvändig* permanent klassorganisering än fackföreningar.

Fackföreningarna växte historiskt fram eftersom det var nödvändigt för *arbetarmassorna* att försvara sig mot arbetsköparnas förtryck och utsugning. De uppstod för att bekämpa den annars oundvikliga konkurrensen mellan individuella arbetare (dvs för att formera arbetarna som klass). De skulle vara organ där den öppna kampen förbereddes och, då den öppna kampen avslutats, hade de till uppgift att försvara de uppnådda erövringarna och ta sats inför nya.

En sådan organisation är nödvändig också idag. Utan en sådan organisation kommer arbetarklassens massa att stå helt försvarslös inför kapitalets offensiv. Det är också därför som vi brukar säga att även dagens – av klassförrädare ledda – fackföreningar har ”funktionen av en första – om än bräcklig – försvarslinje mot en ohöljd kapitalistisk utsugning”.

Denna insikt om arbetarklassens behov av en *permanent* massorganisation – fackföreningen – har oppositionen inom KFML(r) återerövat. Och detta är ett mycket viktigt framsteg.

Att förstå denna grundläggande sanning, utgör *de facto* en förutsättning för att det *överhuvudtaget* ska bli möjligt att utmejsla en revolutionär politik.

Men om denna förutsättning är *nödvändig*, så är den givetvis inte *tillräcklig*. Insikten gäller också en lång rad problem som måste lösas – och här visar sig också en rad svagheter i (r)-oppositionens resonemang.

Röda fackföreningar

”Arbetarklassens fackliga kamp har alltså enligt denna analys idag nått den punkt där den, så att säga, måste börja om från början igen. Enligt min mening finns det en riktig kärna i detta. För det är för det första klart att det är rena utopin att som småborgarvänstern tro att den nuvarande korporativa fackföreningsrörelsen kan omvandlas till en arbetarnas kamporganisation. För det andra är det också klart att ”det proletära partiet inte kan trygga sitt inflytande över de breda arbetarmassorna utan en form av facklig massorganisation.” (Kongressdokumenten, sidan 126)

”Man behöver inte vara bevandrad i den högre matematiken för att förstå att resultatet av denna addition måste bli en ny röd fackföreningsrörelse.” (O. Johansson i *Klasskampen* 4-74, del II, sidan 35)

”De sekteristiska försöken att bilda eller upprätthålla små ”revolutionära” fackföreningar som en andra upplaga av partiet, uttrycker egentligen ett förnekande av kampen om arbetarklassens ledning. Det är här nödvändigt att fastställa en orubblig princip: en kapitulationistisk självisolering utanför de fackliga massorganisationerna – liktydig med förräderi mot revolutionen – är oförenlig med medlemskap i 4:e Internationalen.

.....

(4:e Internationalen) bör alltid sträva efter att inte bara förnya de fackliga apparaterna – genom att i kritiska situationer djärvt och beslutsamt föra fram nya militanta ledare, som i stället för rutinfunktionärer och karriärister tar upp kampen – utan också att i varje möjligt fall skapa oberoende kamporganisationer, som bättre svarar mot uppgifterna under masskampen mot det borgerliga samhället, utan att låta sig hejdas inför en öppen brytning med fackföreningarnas konservativa apparater, om detta skulle visa sig nödvändigt. Om det är brottsligt att vända ryggen åt massorganisationerna för att i stället ägna sig åt sekteristiska påhitt, så är det inte mindre brottsligt att stillatigande betrakta hur massornas revolutionära rörelse ställs under kontroll av de öppet reaktionära eller maskerat konservativa (”progressiva”) byråkratiska klickarna. Fackföreningen är inget mål i sig – den är bara ett av medlen att utnyttja på vägen mot den proletära revolutionen.” (Trotskij; *Övergångsprogrammet*, sidorna 14-16)

Den första frågeställningen vi måste besvara, är hur man skall förhålla sig till de existerande fackföreningarna. Ska vi arbeta i dem för att göra dem till instrument i arbetarklassens kamp, eller ska vi sikta på att bilda nya röda fackföreningar?

Oppositionen förefaller ha valt det senare alternativet. Enligt oppositionen är bildandet av nya röda fackföreningar en *strategisk* uppgift; medan man taktiskt måste arbeta på att bygga upp en ”röd facklig opposition” inom de existerande fackföreningarna.

Den ”röda fackoppositionen” ska byggas upp med hjälp av enhetsfronttaktiken. I taktiken ingår också att oppositionen under vissa förbehåll, anser det riktigt att delta i fackliga val och besätta fackliga styrelseposter.

Som principer för det *taktiska* agerandet anser vi detta vara stora framsteg i jämförelse med KFML(r):s hittillsvarande linje, även om oppositionen fortfarande är oklar på frågan om *hur* man ämnar tillämpa enhetsfronttaktiken, och darrar på målet då man diskuterar hur denna taktik ska användas i relation till andra arbetarorganisationer.

Även om denna, oppositionens politik, ej är särskilt väl utvecklad ännu, har den dock vissa beröringspunkter med Kominterns politik under den s.k. 3:e perioden (1928-34). Det är också uppenbart att författarna haft denna som förebild.

Den *strategiska* målsättningen med Kominterns ”röda fackopposition” under den 3:e perioden, var just (mer eller mindre uttalat) att bilda nya ”röda fackföreningar”. Politiken prövades i praktiken främst i Tyskland – även om man aldrig hann så långt att bildandet av ”röda fackföreningar” blev en generell linje över hela fältet. Politiken misslyckades kapitalt – praktiken förkastade linjen. Men detta borde man vid en nykter analys ha förstått redan från början – i alla fall stod det klart för vänsteroppositionen under ledning av Trotskij, att denna *strategiska* linje var dömd att misslyckas. (Det är en annan sak med uppbygget av en röd fackopposition, som en taktik, som med en riktig politik i vissa lägen kan vara en alldeles ypperlig taktik). Av denna anledning föreslår vi därför kamraterna som tillhör oppositionen i KFML(r) att studera erfarenheterna av kampen i Tyskland

fram till nazismens maktövertagande 1933. Det skulle kunna innebära att svagheterna i oppositionens linje uppenbarades och ett betydelsefullt steg framåt vid uppgörelsen med (r):s skränekonomism och vid formulerandet av en korrekt linje i frågan.

Linjen att skapa nya röda fackföreningar utanför de reformistiska fackföreningarna kan inte lyckas annat än under mycket speciella omständigheter. Därför kan det inte heller vara en generallinje för kommunister. Orsaken är att klasskampen och klassmedvetenheten utvecklas ojämnt. Förutsättningen för att det ska bli möjligt att skapa livaktiga nya fackföreningar, är nämligen att majoriteten av arbetarklassen – eller åtminstone arbetarna i en bransch – inom en relativt kort tidsrymd bestämmer sig för att lämna de gamla fackföreningarna för att bygga upp nya. Om detta inte inträffar, kommer försöken att bygga upp nya fackföreningar att enbart fungera *splittrande* på arbetarklassen, eftersom de mest militanta arbetarna organiserar sig skiljt från den stora massan av arbetare som fortfarande följer reformisterna. En sådan politik kan bara gynna reformisterna, eftersom den underlättar för dem att kontrollera sin resterande bas och isolera revolutionärerna. Detta är också orsaken till att socialdemokraterna, i de fall då de mister kontrollen över delar av fackföreningsrörelsen, är så snabba med att ta till uteslutningar.

Nej, generallinjen måste i stället vara att inrikta ansträngningarna på att bryta fackföreningsbyråkratins kontroll över de existerande fackföreningarna, för att ”erövra” om man vill kalla det så – de lokala fackföreningsstrukturerna, med målsättningen att utnyttja dessa till ett stöd för arbetarnas kamp mot arbetsköparna, och som stödjepunkter för vidare kamp mot fackföreningsbyråkratin och socialdemokratin.

Även en sådan inriktning kommer givetvis att resultera i uteslutningar och andra repressalier mot trilskande enskilda arbetare och lokala fackföreningar, men med denna ”strategiska” inriktning har vi ett betydligt bättre utgångsläge i den fortsatta kampen mot reformisterna. Ty denna gör det lättare att påvisa vilka som är de verkliga splittrarna av fackföreningsrörelsen och arbetarklassen – den socialdemokratiska fack- och partibyråkratin. Vid uteslutningar, av t ex lokala fackföreningar, kommer vi givetvis att organisera de uteslutna arbetarna i en ”ny” fackförening, men denna kommer att kräva att bli insläppt i fackföreningsrörelsen igen – på sina egna villkor, arbetardemokrati etc...

Är då en sådan politik möjlig? Är inte fackföreningsrörelsen genom lagar och klassamarbetspolitik uppknuten till statsapparaten?

Det är med sådana argument som KFML(r) (inklusive r-oppositionen) brukar avvisa möjligheten att ”omvandla” de existerande fackföreningarna.

När det gäller Baude och Co, så är åtminstone linjen ”Leve de vilda strejkerna” i detta fall logiskt sammanhängande, men när det gäller oppositionen så har den gjort en logisk kullerbytta, då den trots detta förespråkar en *permanent* klassorganisation:

1. Vad gäller klasslagstiftningen, så kommer den givetvis också att gälla för de ”röda fackföreningarna”, m.a.o så är dessa i detta avseende lika uppknutna till statsapparaten som de gamla fackföreningarna.
2. Vad gäller klassamarbetspolitiken, så krävs i *båda fallen* – med uppbygge av nya fackföreningar och vid erövrandet av de gamla – just ett brott mot klassarbetet och med fackbyråkratin.

Slutsatsen blir i *de båda fallen* att det är nödvändigt att bryta med klasslagstiftningen och klassamarbetspolitiken. Och varför skulle detta vara möjligt i en ny fackförening, men inte i de gamla? Dessutom är den avgörande frågan i de båda fallen arbetarklassens medvetenhet, mobilisering och vilja att *ta sig rätt*.

Grundfelet i (r):s resonemang är att man inte förmår skilja mellan å ena sidan fackföreningsbyråkratin, klasslagstiftningen osv osv och å andra sidan arbetarmassan som är organiserad i fackföreningarna. Och det är inte första gången (r) gör en sådan sammanblandning! (För flera exempel, se broschyren ”Söndrade vi stå, enade vi falla”).

Sätt politiken i centrum

Betyder ovanstående resonemang att vi i RMF förespråkar en variant av SKP/VPK's linje "Gör facket till en kamporganisation"?

Frågan är helt felaktigt ställd! Vi har gång på gång avvisat den infantila debatten inom den svenska vänstern, huruvida man ska "Göra facket till en kamporganisation" eller "Ställa facket åt sidan". Vi har hela tiden haft målsättningen att *sätta politiken främst*, istället för frågan om formen för kampen – "inom-facklig" eller "utom-facklig". Det är den politiska linjen som är avgörande och det är en politisk linje vi skall ta kamp för – även i fackföreningarna.

I denna kamp för att förankra en klasskampspolitik i arbetarklassen måste vi givetvis försöka "erövra fackföreningarna" och använda dem för att befrämja arbetarklassens kamp. Kort sagt: vi är för arbetarklassens *permanent* klassorganisationer och vi kämpar för att dessa organisationer skall ryckas ur fackbyråkratins händer. Vi kämpar för att fackföreningarna skall ställas i klasskampens tjänst.

Hur förhåller sig då denna inriktning till den "självständiga arbetarkampen"?

För det första: Om fackföreningarna visat sin oförmåga att driva igenom arbetarnas vilja och om den fortfarande befinner sig i klassarbetarens händer – då måste fackföreningarna i lägen av öppen kamp "ställas åt sidan".

För det andra: Om fackföreningen erövrats av klasskämpar, bör den i en situation av öppen kamp själv ta initiativ till stormöten, val av strejkkommittéer osv som bättre än fackföreningsstrukturerna kan svara mot kampens behov.

Men, vi ser inte arbetet i fackföreningarna som ett mål i sig, utan som ett av medlen (ett av de viktigaste) att utnyttja på vägen fram mot den proletära revolutionen. Målsättningen är alltid att förankra en klasskampspolitik i arbetarklassen och att skapa bästa möjliga förutsättningar för kampen. Om sedan fackföreningarna i denna kamp kommer att omvandlas till kamporganisationer i ordets fulla betydelse innan revolutionen är omöjligt att avgöra på förhand. Det beror på en lång rad omständigheter: på klasskampens konkreta förlopp i internationell och nationell skala.

Men, som sagt, vi kan inte grunda vår politik på sådana spekulationer. Den centrala frågeställningen är vilken *politik* – det klasskampsprogram – som vi kämpar för. Och när det gäller denna centrala frågeställning så har (r)-oppositionen ännu inte lyckats komma med något "nyttänkande" (förutom att man tagit upp frågan om månadslön). Det är typiskt att man i sina resonemang ofta utgått från det ekonomistiska manifestet "Strasbourgresolutionen" från 1929. Detta dokument från Kominterns tredje period är ett monument över Kominterns politiska urartning. Dokumentet är egentligen inget annat än en organisatorisk "handbok" över hur man *organiserar* ekonomiska strejker och kan inte utgöra en grundval från vilken det är möjligt att utarbeta en revolutionär politik.

För att komma vidare, måste (r)-oppositionen börja diskutera en fråga som hittills varit helt frånvarande i debatten – nämligen *den revolutionära strategin*, dess syfte och innehåll. Utifrån en sådan diskussion kan man få elementen till utformandet av en revolutionär *politik*, man kan förstå vilka krav och paroller som är särskilt viktiga att ställa osv.

När det gäller den revolutionära strategin, finns det redan publicerat åtskilligt material som kan utgöra en inkörsport till förståelsen av frågeställningen. (Se t.ex broschyren "Söndrade vi stå, enade vi falla" och litteraturlistan som finns där). Vi ska därför inte slösa mer utrymme på denna fråga här.

Vart går KFML(r)

Debatten i (r)-blocket har rört många frågor (supermaktsteorin, kulturfrågor, organisationsfrågor osv). Många inlägg som publicerats under denna debatt har innehållit tankar som är utvecklingsbara, liksom många artiklar – främst från CK-majoritetens sida – som inte är något annat än krampaktiga försök att försvara en rutten politik.

En försvårande omständighet för debattens vidare öden, är försöken från (r)-ledningens sida att tysta oppositionen genom att bygga upp en antiteoretisk stämning. Det är ingen ny metod! KFML använde sig av samma metod för ett par år sedan. KFML lyckades också till slut att avpolitiserade förbundets medlemmar. I KFML:s fall skedde denna avpolitiserings med hjälp av en alltmer uttalad populism, medan (r)-ledningen försöker bygga upp en våldsamt arbetarromantik. KFML(r)s "proletärer" uppmanas att "ta ledningen" och bekämpa de "boksyntaxiska intellektuella", som försöker föra förbundet på avvägar.

Detta försvårar möjligheterna att föra en nödvändig diskussion. Varje ansats till att fördjupa frågeställningarna eller att gå tillbaka till "klassikerna" eller arbetarrörelsens historia, riskerar att förkastas enbart med demagogiska hänvisningar till att det är uttryck för "de boksyntaxiska intellektuellas" vilja att briljera med sin förmåga att uttrycka sig skriftligt osv. Något som naturligtvis är helt utan värde för förbundets "proletärer".

Men trots att förutsättningarna för att föra en debatt inom (r)-blocket inte är de bästa så visar många inlägg trots allt att det fortfarande finns medlemmar som inte förlorat förmågan att tänka i politiska termer. Detta är ett friskhetstecken som kan innebära att det, särskilt inom oppositionen, kan utvecklas genuint revolutionärt marxistiska strömningar.

Vi har redan tidigare pekat på oppositionens heterogenitet. Inom dess ramar ryms allt ifrån högeropportunisterna (som inget annat önskar än att komma in i SKP:s trygga famn) till vänsteroppositionen som vill göra ett totalt brott med mao-stalinismen.

Att det existerar så olika tendenser inom oppositionen utgör både dess styrka och svaghet. Styrka i den meningen att mångfalden av idéer framtingar en diskussion kring en lång rad frågeställningar, svaghet eftersom oppositionen inte förmår formulera ett entydigt svar till (r)-ledningens nuvarande politik. Oppositionens oenhetlighet måste också bidra till uppkomsten av tendenser som önskar kompromissa med CK-majoriteten för att blockera att höger- och vänstertendenserna stärker sin ställning.

Den troligaste utvecklingen, som man kan bedöma den idag, är att (r)-ledningen kommer att försöka vidta selektiva utrensningar för att "lösa" motsättningarna. Detta för att dra gadden ur oppositionen och få ordning i leden. De som i så fall kommer att förpassas ur (r)-blocket är de som har den mest utvecklade kritiken och då främst vänsteroppositionen (t.ex. kritikerna av supermaktsteorin) I andra hand kommer de som är "försonliga" till SKP att uteslutas.

Sedan är det svårare att sia. Där kommer en massa olika aspekter in, såsom oppositionens styrka och sammanhållning, dess vilja att kompromissa med CK-majoriteten osv. En *splittring* av (r)-blocket blir oundviklig om varken CK-majoriteten eller oppositionen visar en vilja att kompromissa och/eller om CK-majoriteten försöker utesluta ledande företrädare för oppositionen (som t ex Anders Lundström, Sven Strömberg, Staffan Daimar) eller avdelningar (som t ex Stockholmsavdelningen).

6.11.74

Martin Fahlgren

Anders Fraurud

KPML(r), revisionismen och idealismen

Inledande kommentar

Följande artikel skrevs 1981. Den skrevs i en tid då fortfarande stora delar av den svenska vänstern slöt upp bakom antingen Sovjet eller Kina som ”socialistiska” samhällen, samtidigt som Kina-anhängarna hävdade att Sovjet redan blivit kapitalistiskt. Vårt parti hade då som nu en annan syn.

Sedan dess har – milt uttryckt – mycket hänt. Sovjetunionen existerar inte längre. Kina har tagit avgörande kliv mot kapitalismen.

De strider som fördes inom vänstern angående synen på och förhållningssättet till Sovjetunionen och Kina tillhör historien. För nya socialister som växt upp efter sammanbrottet för dessa system kan frågorna tyckas sakna betydelse. Ändå har även denna del av ”historien” sin betydelse och enligt min mening har inte de tankeströmningar som då dominerade vänstern helt försvunnit.

Artikeln skrevs i polemik mot två broschyrer i tidningen *Proletärens* skriftserie: [Marxism eller idealism](#) [finns på marxistarkivet – Red] och *Front mot revisionismen*. KFMLr (nuvarande Kommunistiska Partiet) var från starten 1970 och hela 70-talet ivriga anhängare till det kinesiska kommunistpartiet och dess syn på Sovjetunionen som ”socialimperialistiskt”. Min artikel från 1981 kritiserade KFMLr:s märkliga omsvängning i dessa frågor såsom den bl a framkommer i de nämnda broschyrerna, liksom deras idealiserade bild av Sovjetunionen under Stalin.

Anders Fraurud i augusti 2006

I nr 2/81 skrev Martin Fahlgren och Stig Eriksson om det tragiska förhållandet mellan vänstern och Kina. Den okritiska uppslutningen bakom Kina har blivit alltmer katastrofal och bidragit till den kris och urartning som i Sverige t ex SKP och FK lider av idag. En grupp som kastat loss från Kina under senare år är KPMLr. Det har säkert bidragit mycket till att stoppa den kräftgång som KPMLr var inne i under några år från mitten av 70-talet.

Med en ny syn på Kina har också följt en ny syn på Sovjet. Den som vill ta del av denna nya linjer kan göra det genom två broschyrer i tidningen *Proletärens* skriftserie: *Marxism eller idealism* och *Front mot revisionismen*. Nedanstående artikel är främst en granskning av KPMLrs linje ifråga om Kina och Sovjet så som den framgår i dessa två broschyrer.

Kinas utveckling enligt KPMLr

Vårt parti har både känt av och behandlat den förändringens vind som blåser över världen och förändrar den internationella situationen. Vi har på grundval av dessa förändringar tvingats till bl a en total omvärdering av utvecklingen i Kina och det kinesiska kommunistpartiets politik.¹

På detta sätt beskriver r-ledningen inledningsvis sin förändrade politik, som om det bara vore fråga om en anpassning till nya förhållanden. Det hela verkar då ganska rimligt. Men för det första så är det väl minst sagt märkligt att det tagit nästan 10 år för denna r-ledning att känna av denna ”förändringens vind”. För om man ska gå efter deras egna ord nu så började urartningen åtminstone redan i början av 70-talet:

USA:s erkännande av Kina föregicks av att Kina helt och fullt sålde ut den proletära internationalismen²

¹ *Front mot revisionismen*, Proletärens skriftserie 1/80, s. 5.

Men Baude och co. fick inte upp ögonen för dessa förhållanden förrän i slutet av 70-talet. Och inte nog med det. Kamrater inom (r) som före omsvängningen förde fram försiktigare kritik av Kina än den nuvarande officiella linjen stämplades som trotskister och uteslöts.

För det andra så återstår det att bevisa att denna ”förändringens vind” lett till grundläggande kvalitativa förändringar, dvs att Kina verkligen förvandlats till ett kapitalistiskt land. För det är nämligen vad ”r” påstår idag:

I Kina behärskar för närvarande den nationella bourgeoisin statsmakten, makten inom armén och makten i det kinesiska kommunistpartiet³

Trotskisterna har aldrig haft den naiva synen på Kina som ett socialistiskt lyckorike, som bl a KFML(r) hade tidigare. Men ända från början har Fjärde Internationalen stött den kinesiska revolutionen. Dvs vår rörelse har stött alla landvinningar arbetarna och bönderna gjort gentemot imperialismen såsom jordreform, kapitalets expropriering och alla de fördelar detta medfört för det kinesiska folket ifråga om arbete, mat, bostäder, hälsa, utbildning osv.

Å andra sidan har Fjärde Internationalen redan från början kritiserat KKP:s byråkratism och avsaknad av proletär demokrati, liksom den reaktionära utrikespolitiken. Och den världsresolution om den kinesiska kulturrevolutionen, som antogs vid 9:e världskongressen 1969, avslutas följdriktigt med en uppmaning till politisk revolution:

Kulturrevolutionens erfarenheter visar än en gång att inte heller i Kina kan byråkratin elimineras genom reformer. Den måste avlägsnas från makten...⁴

Kina är ett samhälle där kapitalismen krossats, ett övergångssamhälle, men byråkratiskt deformerat, där revolutionen måste gå vidare över byråkratins krossande. Detta gäller fortfarande. Någon social kontrarevolution har inte genomförts enligt vår mening.

Men Frank Baude och co. tycks vid sin omsvängning styras av den typiska småborgerliga mentaliteten att försöka ta igen sina ”förlorade år” retroaktivt.

Oftast brukar detta yttra sej som extrem antikommunism. Här är det istället genom en ”super-radikal” hållning. Utvecklingen i Kina sägs ”med ilfart ha fört fram till ett återupprättande av kapitalism och militarism”.⁵ Förvisso måste utvecklingen verka oerhört snabb för den som blundat så länge och nog har kasten i byråkratins politik varit tvära. Men snabba kast och det som den materialistiska dialektiken kallar språng är emellertid inte samma sak. Enligt KPMLr är alla revolutionära landvinningar krossade i Kina, den ”nationella bourgeoisin” har tagit makten och återupprättat kapitalismen. För arbetare och kommunister skulle det f n inte finnas något kvar att försvara i Kina. Kina och Indien samma sak...? Det anser inte vi trotskister.

Ska vi nu anklagas för att vara ”kina-vänner” av (r)? Förut anklagades vi för att vara ”social-imperialismens”, dvs Sovjets ”agenter”, därför att vi inte ansåg Sovjet vara kapitalistiskt.

Men saken är den att vi alltid försvarar revolutionens landvinningar i dessa länder – de nya egendomsförhållandena – så länge de består. Men som Trotskij sa till några revisionister i USA 1939:

Försvaret av SSSR innebär på inget vis ett närmande till Kreml-byråkratin, ett accepterande av dess politik, eller en försoning med dess allierades politik⁶

² *Marxism eller idealism*, s. 40. [Sidohänvisningarna till den tryckta broschyren]

³ Samma s. 40.

⁴ *Tidskriften Fjärde Internationalen* 2/1969, s. 48.

⁵ *Marxism eller idealism*, s. 6.

⁶ Trotskij, *Till Marxismens försvar*, Coeckelberghs, s. 49.

En omarxistisk linje

KPMLr: s nya syn på Kina som ett kapitalistiskt land är både osaklig, omarxistisk och själv-motsägande.

- För det första saknas bevisen. Förgäves letar man i broschyren *Marxism eller idealism* efter några sådana bevis på kapitalismens återupprättande. Det finns några ynkliga försök på sidorna 38-39, men mer är det inte. Det anförs där att den nya ledningen ”eftersträvar en jugoslavisk modell i uppbygget”, att ekonomin ska bli mindre centraliserad, att vinsten ska användas som motivation till ökad produktion och att jordbruket ska gynnas genom höjda priser. Men dessa exempel kan på inget vis bevisa att kapitalismen redan har återupprättats. Dessa förändringar må vara felaktiga – jag utelämnar det här – men de är inte av den betydelsen att de kan förändra ett helt ekonomiskt system.
- För det andra är den nya linjen lika omarxistisk som den gamla. Eller rättare sagt: det är samma gamla omarxistiska linje som KPMLr tog över från KKP vid ”analysen” av Sovjet som man nu dammar av och tillämpar på de forna vännerna. Dvs borgarna kan ta makten genom en kupp, krossa den proletära statsapparaten och återupprätta kapitalismen med i stort sett rent ideologiska metoder och dessutom utan att massorna reagerar nämnvärt.

Broschyren om Kina bär som sagt titeln: *Marxism eller idealism*. Vad är idealism, om inte just att överdriva den politiska och ideologiska nivåns relativa självständighet så till den grad att den blir lösryckt från sin materiella grundval och till och med bestämmande för den?! Man konstaterar att ledningen för en reaktionär politik, vilket är lätt att bevisa, alltså är de borgare och således har kapitalismen återupprättats. Sådan är idealismens logik.⁷

- För det tredje har r-ledningen trasslat in sig i nya motsägelser. Eftersom man har kastat den kinesiska ”analysen” av Sovjet över bord – Sovjet är inte längre kapitalistiskt enligt (r) – så framstår deras ”kinesiska” analys av Kina som än mer haltande. För inget av de futtiga exempel på ”kapitalism” i Kina som dras fram är det någon svårighet att hitta även i Sovjet. Det är ju också samma typ av exempel som den kinesiska propagandan drog fram ifråga om Sovjet tidigare. Men då var det inte så viktigt med en seriös ekonomisk analys eftersom Mao sagt att revisionismen vid makten var detsamma som bourgeoisin vid makten. När man bevisat revisionismen så var saken klar. Men nu är det faktiskt knepigare än så, i alla fall om man vill vara logisk. För idag säger (r) att revisionister har makten i Sovjet medan det däremot är borgare i Kina. Man gör alltså en åtskillnad. Men då måste man också bevisa att de är borgare i ekonomisk mening på grundval av privat ägande och kapitalets fria rättigheter.

Att använda KKP:s kontrarevolutionära utrikespolitik som ett bevis på att kapitalismen återupprättats är slutligen farligt för KPMLr av två andra skäl.

För det första borde kontrarevolutionen då genomförts långt tidigare än vad man nu anger. Början och inte slutet av 70-talet utifrån deras egna bedömningar.⁸

För det andra: Om ”borgerligt schackrande” och en ”nationellt inskränkt utrikespolitik som är i total avsaknad av ”proletära principer” i sig är bevis på kapitalism så borde kapitalismen segrat i Sovjetunionen redan under Stalins maktperiod. Men mer om det längre fram.

Några vettiga ståndpunkter

Jag ska avsluta den här delen om KPMLr och Kina med några *vettiga* synpunkter ur broschyren om Kina.

- Apropå kulturrevolutionen:

⁷ Det är t ex samma metod som används vid analysen av fackföreningarna.

⁸ I verkligheten går den reaktionära utrikespolitiken betydligt längre tillbaka i tiden — se den påbörjade artikelserien om Kina i FI — även om det finns variationer. En period under 60-talet, då Kina var extremt isolerat, hade utrikespolitiken en mer radikal framtoning. [artikeln, ”Kinas utrikespolitik: Grundläggande drivkrafter och mål”, ingår i samlingen [Kina, vänstern, Vietnam & utrikespolitiken](#) på marxistarkivet]

Tonen gick upp i falsett ⁹

Den linje som motståndarsidan sades stå för fick aldrig komma till tals, de utpekade 'borgerliga elementen' fick inte ens presentera sin linje. ¹⁰

- Apropå Lin Piaos sorti:

Denna historieskrivning förtjänar inget förtroende. Det är som en historia hämtad från någon billig deckare eller äventyrsroman. ¹¹

- Apropå åsiktskampen:

De politiska förändringarna har till sin huvuddel ägt rum inom partitoppen... Det kinesiska partiet har inte heller fört en öppen partistrid där massorna haft möjligheter att orientera sig politiskt... Falsettonerna hos segern har dikterat historieskrivningen ¹²

- Apropå utrensningarna:

Hela det gamla gardet från befrielsen 1949 är antingen borta eller utrensat ¹³

Baude och de andra kamraterna är alltså mot hysterisk polemik, förkvävande av opposition, toppstyre, historieförfalskning och utrensningar av oliktänkande. Bra! Men kära kamrater, hur kan ni då så totalt undgå att se parallellerna i den sovjetiska utvecklingen efter Lenin? Varför inte omstudera falsettonerna i den av er utgivna Stalinboken SUKP:s historia?

KPMLr och Sovjetunionen.

Den "kinesiska" synen på Sovjetunionen har alltså varit officiell linje i KPMLr under större delen av organisationens existens. I hur hög grad (r) svalde den kinesiska propagandan framgår t ex av den politiska plattformen från kongressen -72¹⁴ där man i avsnittet om ledarna efter Stalin nästan ordagrant skrev av den kinesiska propagandabroschyren *Leninism eller socialimperialism*. Dessa formuleringar tar man nu indirekt avstånd från i broschyren *Front mot revisionismen*.

Ifråga om Kina har KPMLr bara gått från den ena ytterligheten till den andra. När det däremot gäller Sovjetunionen och dess roll i världen har man faktiskt utvecklats i en vettigare riktning. T ex anser man idag att:

USA ensam utgör det främsta hotet mot världsfreden ¹⁵

och

Givetvis försöker Sovjetunionen som varje stormakt utvidga sitt inflytande i världen på ett sätt som man stundom kan kritisera. Men denna strävan har inte sin grundval i ett ekonomiskt system med internationell räckvidd som bygger på kapitalexport och exploatering ¹⁶

Bortsett från den VPK-aktigt överslättande beskrivningen av Kremles utrikespolitik, så är det faktiskt ett framsteg att man inte längre ser Sovjet som imperialistiskt. Men vad är det då? Ja, vi får faktiskt vänta till broschyrens sista två sidor innan det kommer ett försök att karakterisera Sovjetsamhället:

Aldrig tidigare i historien har det hänt att ett så högt utvecklat socialistiskt samhälle som, låt oss säga Sovjetunionen 1953, har utvecklat sig bort från socialismen och slagit över i något annat, som en del kritiker av Sovjet påstått har skett där...

Revisionisterna kunde erövra den sovjetiska överbyggnaden, men de kunde inte radera landets ekonomiska grundval...

⁹ *Marxism eller idealism* s. 29

¹⁰ Samma s. 34.

¹¹ Samma s. 35.

¹² Samma s. 48.

¹³ Samma s. 40.

¹⁴ *Dokument från KFMLr:s 3:e kongress*. Proletärkultur 1972 s. 62-63.

¹⁵ *Front mot revisionismen*, s. 6.

¹⁶ Samma s. 7.

När vi som proletärer och kommunister ser på det sovjetiska samhället, så instämmer vi med det statliga ägandet och förbudet mot utsugning... Men Sovjetunionen uppvisar en dualism. Överbyggnaden i samhället hålls av revisionisterna och basen är socialiserad med ett avskaffat privat ägande.¹⁷

Naturligtvis är denna beskrivning av Sovjetunionen idag oerhört mycket mer avancerad än det tidigare socialimperialisttugget eller för den delen den nuvarande beskrivningen av Kina. Det är givetvis inte en trotskistisk syn på Sovjetunionen, även om Baude ironiskt nog säkert skulle ha ansett det för några år sen, men i alla fall ett steg framåt. Men därmed får det vara slut på vänligheterna. I broschyrens inledning konstaterar man självkritiskt att ifråga om analysen av Sovjetunionen blir det som:

kattens tassande kring het gröt om inte marxismen-leninismens skarpa ljus belyser alla tvetydigheter i vår teori.¹⁸

Tyvärr måste man konstatera att tvetydigheterna består eftersom nya har skapats. Om detta sen beror på bristande ljus, om det är p g a taktiska skäl som man inte vill påskynda omställningen i organisationen eller om anledningen är någon annan ska jag inte spekulera över här.

Låt oss tills vidare utgå från att ”socialismen stod starkare än nånsin 1953”. Sen dök revisionismen upp och ' grep makten. Följdfrågor som då automatiskt uppstår är bl a: vilka är revisionisterna, vari består deras revisionism och på vilket vis skiljer sej deras maktutövning från den stalinska?

KPMLr tar idag avstånd från den maoistiska beskrivningen av perioden efter Stalin i Sovjet. De skriver;

De (maoisterna) framställer revisionismens seger som en kontrarevolutionär kupp, genomförd av Chrustjev vid 20:e partikongressen... Så är det naturligtvis inte.¹⁹

Men deras egen beskrivning av ”revisionismens seger” är rätt snarlik. Vi får veta hur revisionisterna före 1953 tvingades ligga lågt p g av att Stalin hade ”en oerhörd auktoritet”, men att de ändå gjorde vissa försök som dock slogs ner av Ledaren. Men efter Stalins död blev det fart på dem:

I sina attacker mot proletariatets diktatur mobiliserade revisionisterna propagandaapparaten som låg i deras händer²⁰

Eruptionen kom vid SUKP:s 20:e kongress.²¹

Osv. osv...

Den enda skillnaden i denna beskrivning gentemot den maoistiska är att man talar om revisionister istället för borgare. En sak framgår i alla fall av denna beskrivning, nämligen att ”de politiska förändringarna till sin huvuddel ägt rum inom partitoppen...”,²² som KPMLr uttryckte saken apropå utvecklingen i Kina. Låt oss lägga detta mönster på minnet. Naturligtvis är det inget märkligt med att revisionister tar makten i ett arbetarparti. Det har hänt många gånger i historien och det kommer att hända igen. Men det finns ett gemensamt drag i dessa omvandlingar, nämligen uppkomsten av ett privilegierat, från arbetarna avskilt skikt, som efterhand bildar en byråkrati med egna sår-intressen. Detta drag går igen i utvecklingen hos den 2:a Internationalens partier som efterhand lämnade klasskampens ståndpunkt. Enligt vår uppfattning kan man också se detta i SUKP:s utveckling”,²³ Men KPMLr talar bara om ”revisionisterna” som om en politisk kamp av det här slaget bara var en fråga om argument och åsikter. Förenklat uttryckt är deras resonemang ungefär så här: Det är nya herrar i toppen. Den avgörande skillnaden mellan dessa och den gamle som lämnade in 1953 är att de nya säger revisionistiska saker medan den gamle sa marxistiska grejer. Man gör

¹⁷ Samma s. 48-49.

¹⁸ Samma s. 6.

¹⁹ Samma s. 39-40.

²⁰ Samma s. 45.

²¹ Samma s. 46.

²² *Marxism eller idealism*, s. 48.

²³ Läs t ex Trotskij – *Den förrådada revolutionen*, Ernest Germain, *Om byråkratin* Röda Häften I eller läs Lenin om andra internationalens urartning.

inga som helst försök att påvisa några förändringar i maktens karaktär som inskränkningar i den proletära demokratin eller dylikt. Det är visserligen vist att inte göra några sådana försök eftersom det skulle misslyckas. Men det ger samtidigt en skrämmande fingervisning om vilket samhälle det är man önskar se. Dom rätta fraserna vid makten blir viktigare än arbetarmakten.

Men om vi för en stund skulle acceptera även detta, att det väsentliga är att makthavarna säger "rätt saker" enligt marxismen, dvs att det främsta beviset för revisionism inom stat och parti är makthavarnas uttalanden och teorier. Vari består då de nuvarande makthavarnas revisionism? Bland de exempel på revisionism som tas upp finns bl a:

Propagandan för "avspänning och fredlig samlevnad som tar hänsyn till den härskande klassens legitima intressen", "stormaktspolitik" och "...en principlös och pragmatisk utrikespolitik, där Sovjetunionens möjligheter att vinna tillfälliga fördelar sätts över revolutionens intressen i det enskilda landet..." eller teorin om "hela folkets stat" som är avsedd att "dölja olikheterna i levnadsbetingelserna inom Sovjetunionen" och ge en illusion av att "klasskillnaderna är utrotade"²⁴

Jaja, det här är naturligtvis revisionism fast vi brukar kalla det en annan sak för att anknyta det till sin uppkomst och tidsperiod, nämligen stalinism. Denna teori och praktik av stormaktspolitik, internationellt klassarbete och utslätande av klassmotsättningarna såväl inom som utom Sovjetunionen utvecklades nämligen i stor skala redan under Stalin.

Stalin klassarbetsmannen

Stalinbyråkratins förräderi mot den internationella revolutionen är naturligtvis inte främst en fråga om revisionistiska uttalanden utan gäller i allra högsta grad praktisk politik på liv eller död. Men en genomgång av förräderierna mot den spanska revolutionen, krossandet av proletariatets revolutionära uppsving och möjligheterna till revolutionära utvecklingar i Frankrike och Italien 1944-45, eller det totala sveket mot den grekiska motståndsrörelsen som överlämnades att slaktas av Churchills interventionstrupper, osv, det är en omfattande och detaljrik genomgång om den ska vara förtroendeingivande.²⁵

Dessutom brukar tyvärr många medlemmar i KPMLr slå ifrån sig kritiska genomgångar av den kommunistiska rörelsens historia med att det är "trotskistiskt" eller nåt annat djävulskap. Av dessa anledningar och därför att vi tidigare, för resonemangets skull, accepterade r-metoden att se revisionismen i huvudsak som en fråga om den teoretiska eller fraseologiska nivån, ska vi nu gå över till en källa som ingen medlem i KPMLr kan ifrågasätta, nämligen Stalin själv. Enligt Baude så måste nämligen "varje allvarlig undersökare" komma fram till att "...Stalin som Lenins arvtagare förvaltade marxismen-leninismens lära helt i Marx och Lenins anda."²⁶ Låt oss se hur detta förvaltande gick till genom att läsa vad Stalin sa om förhållandet till imperialismen, den internationella klasskampen eller klassförhållandena i Sovjet.

Den 10 juni 1943 upphörde som bekant Komintern, den tredje internationalen, att existera "såsom ledande centrum för den internationella arbetarrörelsen".²⁷ En upplösning av de kommunistiska partiernas egen internationella organisering i en sådan komplicerad period som det 2:a världskriget verkar ju mycket besynnerligt utifrån marxismen-leninismen. Vilka var då Stalins argument:

²⁴ *Front mot revisionismen*, sidorna 17, 18 och 46.

²⁵ För den som vill studera historien finns det en hel del. Jag skulle vilja rekommendera följande:

Om Spanien – *Hyllning till Katalonien* av G Orwell, Rabén & Sjögren.

Spanien 1931-37 av F Morrow, Bokförlaget Röda Rummet

Om krigsslutet – *Krisen i den kommunistiska rörelsen* av F Claudin, Bokförlaget Röda Rummet och Barrikaden. Främst del 11 kapitel 1. *Stalin* av Isaac Deutscher, Coeckelberghs, kapitel 13

Om Grekland – *Kapetan Aris* av K Papakongas, Författarförlaget

²⁶ *Front mot revisionismen* s. 12.

²⁷ För en ordentlig genomgång se Claudins *Krisen i den kommunistiska rörelsen* del I kapitel I.

Kommunistiska Internationalens upplösning är en riktig och i rätt tid företagen åtgärd, emedan den underlättar organiserandet av alla frihetsälskande nationers gemensamma anfall mot den gemensamma fienden – hitlerismen.²⁸

Hur nationer delade i klasser såsom helheter betraktade kan vara ”frihetsälskande” är en gåta för marxister. Och det blir inte mera smakfullt om man tänker på att de Stalin främst syftade på var de ledande imperialistmakterna USA och England.

Men varför skulle då upplösningen av kommunisternas världsparti – ”Det internationella förbundet av partier, vilka leder världens mest revolutionära rörelse, proletariatets rörelse för att avkasta kapitalets ok...” som Lenin sa²⁹ – underlätta det gemensamma anfallet mot Hitler. Jo, enligt Stalin därför att:

Den avslöjar hitlermännens lögn att Moskva skulle ha för avsikt att blanda sig i andra staters liv och 'bolsjevisera' dem.³⁰

Enligt Stalins version har det således aldrig varit Kominterns uppgift att leda proletariatets rörelse för att avkasta kapitalets ok, dvs ”blanda sig i” och ”bolsjevisera” den kapitalistiska världen. Så talar en klassarbetare som har gett upp stödet åt proletariatets rörelse, en som är nöjd med status quo och inte vill riskera detta med någon okontrollerad klasskamp. Fortsättningen av argumentationen illustrerar detta ännu mer:

Den (upplösningen – min anm.) underlättar i alla länder patrioternas arbete att förena samtliga frihetsälskande folk... och banar därmed väg för det framtida organiserandet av ett på jämlikhet grundat vänskapsförbund mellan folken.³¹

Att tala om jämlikhet i ett vänskapsförbund mellan folken så länge imperialismen består är naturligtvis ren och skär revisionism. Men detta illusionsmakeri var ingen tillfällig tabbe från Stalins sida. Texten propagerade han i ett tal på Oktoberrevolutionens 27-årsdag 1944 för linjen att:

alliansen mellan Sovjetunionen, Storbritannien och Förenta Staterna grundar sig inte på tillfälliga och övergående motiv utan på livsviktiga och varaktiga intressen.³²

För alla som känner till det minsta om den amerikanska efterkrigspolitiken och kalla kriget måste dessa ord framstå som mycket aningslösa. Klassarbete blickar aldrig imperialismens fiendskap till arbetarklassen. Men Stalin hade här helt avlägsnat sig från en av marxismens kärnfrågor, klassmotsättningarnas oförsonlighet. och har man väl börjat tala om gemensamma intressen arbetarstat-borgarstat så är fortsättningen logisk. Nästa steg blir då det som Lenin i avsky kallade för ”socialpacifismens bedrägeri. Så här argumenterar Stalin i samma tal för hur nya krig skulle undvikas:

...att bilda en särskild av representanter för de fredsälskande nationerna bestående organisation med uppgift att trygga världens fred och säkerhet, att till dess ledande organs förfogande ställa det minimum av väpnade styrkor som erfordras för att förebygga aggression...³³

Jämför ovanstående med Lenins inställning som den framgår i texten i broschyren *Front mot revisionismen* s. 26-27:

ingen demokratisk reorganisering av Nationernas Förbund kan rädda mänskligheten från nya imperialistiska krig med mindre än att kapitalismen störtas på revolutionär väg.

Chauvinism är naturligtvis också oförenligt med marxismen och uttryck för revisionism i partiet. Men inte heller detta var något som uppkom först med Chrustjev. Ett osmakligt exempel är Stalins skåltal till det ryska folket – en av Sovjetunionens många nationaliteter den 24 maj 1945:

²⁸ J Stalin, *Sovjetunionens stora fosterländska krig*. Förlaget för litteratur på främmande språk – Moskva 1954, s. 105.

²⁹ Lenin, *Tredje internationalen och dess plats i historien*, Valda verk band II:2 s. 202.

³⁰ Stalin, *Sovjetunionens stora...* s. 106.

³¹ Samma s. 106.

³² Samma s. 159.

³³ Samma s. 162.

Jag höjer mitt glas först och främst för det ryska folkets välgång, därför att det är den mest framstående av alla de nationer som ingår i Sovjetunionen... Jag utbringar en skål för det ryska folkets välgång, inte bara därför att det är det ledande folket utan också därför att det har ett klart förstånd, en fast karaktär och tålmod.³⁴

Lenin talade om en ledande klass. Men ett ledande folk?! Undrar vad Stalins georgiska landsmän tyckte om det? Uttalat ligger ju i dessa fraser att de mindre "framstående" eller ledda folken inte hade samma grad av "klart förstånd".

Ett annat inte mindre osmakligt, exempel på chauvinism och anti-leninism är Stalins "hänvändelse till folket" den 2 sept 1945 med anledning av Japans kapitulation. Stalins sätt att ta upp detta var att blicka tillbaka till det rysk-japanska kriget 1904 då, som han uttryckte det, "Japan inledde sin aggression mot vårt land".

De ryska truppernas nederlag 1904 i det rysk-japanska kriget kvarlämnade bittra minnen hos vårt folk. Det var en mörk fläck på vårt land. Vårt folk väntade med tillförsikt på den dag då Japan skulle lida nederlag och fläcken avtvås. I fyrtio år har vi, den äldre generationen, väntat på denna dag.³⁵

De ryska trupper som förlorade 1904 var tsarens trupper. Det var en spik i tsarismens likkista, som påskyndade revolutionen. Förhoppningsvis var Stalin ensam ibland bolsjevikerna om att rikta sin hämndlust mot Japan. När en gammal, eller rättare sagt före detta bolsjevik, börjat tala om nationell hämnd, så är det bara en tragisk bekräftelse på att han lämnat den internationella arbetarklassens ståndpunkt.

Nå men teorin om "hela folkets stat" då, som är till för att "dölja olikheterna i levnadsbetingelserna inom Sovjetunionen" och ge illusionen att "klasskillnaderna är utrotade"? Låt oss jämföra med vad Stalin sa 1936 apropå förslaget till ny författning:

Det visar sig således att alla utsugarklasser är likviderade. Kvar är arbetarklassen. Kvar är bondeklassen. Kvar är de intellektuella.

och

Om vad vittnar dessa förändringar? De vittnar för det första om att gränserna mellan arbetarklassen och bönderna, och likaså mellan dessa klasser och de intellektuella håller på att utplånas... De vittnar för det andra om att de ekonomiska motsättningarna mellan dessa sociala grupper håller på att bortfalla och utplånas. De vittnar slutligen om att också de politiska motsättningarna mellan dem håller på att bortfalla och utplånas...³⁶

Visserligen säger inte Stalin rent ut att det blivit en hela folkets stat, men även han spred illusioner och dolde skillnaderna i levnadsbetingelser. För dessa skillnader var inte mindre utan större under Stalins tid.³⁷ Samma sak med repressionen, 1936 var Moskva-processernas år...

Detta var några exempel på hur en del av det som KPMLr anser vara revisionism hos de nuvarande sovjet-pamparna, utvecklades redan under Stalins maktperiod. I konsekvensens namn bör KPMLr alltså antingen dra tillbaka kritiken av Brezjnev och Co. eller bunta ihop Stalin med hans efterföljare. Brezjnev marxist-leninist i nån sorts 70-30 variant eller Stalin-revisionist? Så står frågan. Och eftersom historien förr eller senare tränger sig på i nuets handlingar kommer KPMLr sannolikt tvingas välja. Låt oss göra vad vi kan för att inte APK ska få en oförtjänt ungdomlig tillökning om några år! För in så mycket "marxist-leninistiskt ljus" som det är möjligt i det vacklande KPMLr!

³⁴ Samma s. 189.

³⁵ Samma s. 197-198.

³⁶ Stalin *Om förslaget till Sovjetunionens författning, Leninismens problem*, Förlaget för litteratur på främmande språk – Moskva 1952, sidorna 783 och 786.

³⁷ Se t ex Nove, *Sovjets ekonomiska utveckling*. Wahlström & Widstrand, sid. 392-394.